

privind comercializarea produselor alimentare

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

CAPITOLUL I
Dispoziții generale

Art. 1

Prin prezenta lege se reglementează condițiile de exercitare a activității contractuale de comercializare a produselor alimentare.

Art. 2

~~(1) Prevederile prezentei legi se aplică tuturor persoanelor fizice și juridice care desfășoară relații comerciale cu produse alimentare.~~

(1) Prevederile prezentei legi se aplică tuturor persoanelor fizice și juridice care desfășoară relații comerciale cu produse alimentare, indiferent de forma de comerț.

(2) În înțelesul prezentei legi termenii și expresiile de mai jos se definesc după cum urmează:

1. produs alimentar – orice substanță sau produs, indiferent dacă este prelucrat, parțial prelucrat sau neprelucrat, destinat sau prevăzut în mod rezonabil a fi ingerat de oameni, conform prevederilor **art. 2** din Regulamentul (CE) nr. 178/2002 al Parlamentului European și al Consiliului din 28 ianuarie 2002 de stabilire a principiilor și a cerințelor generale ale legislației alimentare, de instituire a Autorității Europene pentru Siguranța Alimentară și de stabilire a procedurilor în domeniul siguranței produselor alimentare, publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 31 din 1 februarie 2002, cu modificările și completările ulterioare;

~~*2. produs alimentar proaspăt* – alimentul care nu este conservat prin sterilizare, deshidratare, congelare sau afumare;~~

2. Abrogat.

2¹. carne proaspătă – carnea provenită de la animale și păsări care a fost supusă doar tratamentului de refrigerare în vederea conservării și care se prezintă sub formă de carcasă, semicarcasă, sferturi de carcasă, piese vrac sau ambalate, după caz;

~~*3. produs alimentar congelat* – alimentul care necesită temperaturi de păstrare sub minus 7 grade Celsius;~~

3. Abrogat.

4. relații comerciale – activitatea de vânzare și/sau cumpărare a produselor alimentare;

~~*5. consumator* – orice persoană fizică sau juridică ce cumpără, dobândește, utilizează și consumă produse alimentare în afara activității profesionale;~~

5. consumator – orice persoană fizică sau juridică care cumpără, dobândește, utilizează sau consumă produse alimentare;

~~*6. comerciant* – persoana fizică sau juridică autorizată să desfășoare activități de comercializare directă către consumator a produselor alimentare;~~

6.comerciant – persoana fizică sau juridică autorizată să desfășoare activități de comercializare către consumator a produselor alimentare;

7.furnizor – persoana fizică sau juridică autorizată să desfășoare activități de producție, procesare sau distribuție a produselor alimentare, în vederea comercializării acestora;

8.cost de producție – cheltuielile directe și indirecte de producție repartizate rațional asupra produselor fabricate, lucrărilor executate și serviciilor prestate;

9.preț de listă la furnizor – prețul unitar net pentru fiecare produs oferit spre vânzare de către furnizor;

10.discount – avantajul financiar direct, oferit de către furnizor comerciantului, aplicat procentual la prețul de listă la furnizor;

10.discount – avantajul financiar oferit direct comerciantului de către furnizor, raportat la vânzările previzionate prin contract și aplicat procentual la prețul de listă la furnizor;

10¹.bonus – avantajul financiar oferit direct de către furnizor comerciantului, raportat și aplicat la vânzările realizate;

11.cost de achiziție la comerciant – prețul unitar net care apare în factura de achiziție, obținut prin scăderea discountului oferit de furnizor, la care se adaugă cheltuielile directe specifice revânzării și costurile serviciilor prestate de comerciant furnizorului;

11.cost de achiziție al bunurilor – cuprinde prețul de cumpărare, taxele de import și alte taxe, cu excepția acelor pe care persoana juridică le poate recupera de la autoritățile fiscale, cheltuielile de transport, de manipulare și alte cheltuieli care pot fi atribuite direct achiziției bunurilor respective. În costul de achiziție se includ, de asemenea, comisioanele, taxele notariale, cheltuielile cu obținerea de autorizații și alte cheltuieli nerecuperabile, atribuibile direct bunurilor respective;

12.vânzare în pierdere – orice vânzare la un preț inferior costului de achiziție;

13.preț de achiziție la consumator – costul de achiziție la comerciant majorat cu adaosul comercial și TVA;

14.listarea produsului – obligația asumată de comerciant de a pune în vânzare directă către consumator tipurile de produse oferite de furnizor prin contractul comercial;

15.delistarea – încetarea punerii în vânzare directă de către comerciant a produselor oferite de furnizor prin contractul comercial.

(3) Relațiile comerciale dintre furnizori și comercianți sunt stabilite prin încheierea unui contract negociat în prealabil de către părți, care respectă legislația în vigoare și dispozițiile prevăzute de prezenta lege.

modificat de

Lege nr. 247/2010 - pentru modificarea și completarea Legii nr. 321/2009 privind comercializarea produselor alimentare din 14 decembrie 2010, M. Of. 844/2010;

CAPITOLUL II

Protecția împotriva înțelegerilor și practicilor anticoncurențiale

Art. 3

Părțile nu se pot obliga reciproc, direct sau indirect, să cumpere sau să vândă produse sau servicii de la sau către un terț.

Art. 4

(1) Este interzis oricărui comerciant să solicite și să încaseze de la furnizor plata de servicii care nu au legătură directă cu operațiunea de vânzare și care nu sunt cuprinse în costul de achiziție.

(1) Este interzis oricărui comerciant să solicite și să încaseze de la furnizor plata de servicii care nu au legătură directă cu

operațiunea de vânzare.

(2) Este interzis oricărui comerciant să solicite și să încaseze de la furnizor plata unor servicii legate de extinderea rețelei de distribuție a comerciantului, amenajările spațiilor de vânzare ale comerciantului sau de operațiunile și evenimentele de promovare a activității și imaginii comerciantului.

modificat de

Lege nr. 247/2010 - pentru modificarea și completarea Legii nr. 321/2009 privind comercializarea produselor alimentare din 14 decembrie 2010, M. Of. 844/2010;

Art. 5

Este interzis oricărui comerciant să ofere sau să vândă produse în pierdere, cu excepția situațiilor prevăzute de **Ordonanța Guvernului nr. 99/2000** privind comercializarea produselor și serviciilor de piață, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 6

Este interzis oricărui comerciant să solicite furnizorului să nu vândă altor comercianți aceleași produse la un cost de achiziție mai mic sau egal cu cel cu care a achiziționat produsele respective.

Art. 7

(1) Cu excepția situației în care delistarea se datorează culpei contractuale a furnizorului, delistarea de către comerciant a unui produs al furnizorului trebuie să se realizeze prin notificare scrisă prealabilă, cu două luni înaintea datei delistării.

(2) Delistarea unilaterală obligă comerciantul la restituirea integrală a sumei de bani încasate de acesta de la furnizor pentru asumarea obligației contractuale privind listarea.

(3) Comerciantul poate refuza recepția mărfii în condițiile în care aceasta nu îndeplinește condițiile legale de comercializare, cantitățile prevăzute în contract sau în comandă ori termenele de livrare, notificând în scris furnizorului motivul refuzului recepției produselor, în termen de maximum 24 de ore, în caz contrar marfa fiind considerată acceptată.

(4) În cazul în care părțile convin prin contract ca recepția cantitativă și calitativă să fie făcută ulterior momentului livrării, documentul de recepție va fi transmis în formă scrisă furnizorului în maximum 48 de ore de la momentul punerii la dispoziția comerciantului a mărfii.

(5) Termenul prevăzut la alin. (4) se aplică și în cazul facturilor.

modificat de

Lege nr. 247/2010 - pentru modificarea și completarea Legii nr. 321/2009 privind comercializarea produselor alimentare din 14 decembrie 2010, M. Of. 844/2010;

CAPITOLUL III

Obligațiile de plată între comerciant și furnizorul de produse alimentare

Art. 8

(1) Termenul de plată al comerciantului către furnizor pentru produsele contractate și livrate se stabilește prin negocierea contractului.

(2) Fac excepție de la prevederile alin. (1) carnea, laptele, ouăle, fructele, legumele și ciupercile proaspete, la care termenul de plată nu poate fi mai mare de 30 de zile.

modificat de

Lege nr. 247/2010 - pentru modificarea și completarea Legii nr. 321/2009 privind comercializarea produselor alimentare din 14 decembrie 2010, M. Of. 844/2010;

Art. 9

(1) În cazul neîndeplinirii sau îndeplinirii necorespunzătoare a unei obligații contractuale de către una dintre părți, acestea pot stabili în contract plata unor penalități de către partea în culpă, cuantumul acestora fiind negociat la data încheierii contractului.

(2) Penalitățile pentru întârzierea plății și livrării produselor se stabilesc de către părți în cuantum egal.

modificat de

Lege nr. 247/2010 - pentru modificarea și completarea Legii nr. 321/2009 privind comercializarea produselor alimentare din 14

decembrie 2010, M. Of. 844/2010;

Art. 10

Abrogat.

modificat de

Lege nr. 247/2010 - pentru modificarea și completarea Legii nr. 321/2009 privind comercializarea produselor alimentare din 14 decembrie 2010, M. Of. 844/2010;

CAPITOLUL IV

Sanctiuni

Art. 11

(1) Constituie contravenții, dacă nu au fost săvârșite în astfel de condiții încât, potrivit legii penale, să constituie infracțiuni, și se sancționează după cum urmează:

a) nerespectarea dispozițiilor art. 3–6 se sancționează cu amendă de la 100.000 lei la 150.000 lei, în măsura în care nu sunt aplicabile prevederile Legii concurenței nr. 21/1996, republicată;

b) nerespectarea dispozițiilor art. 7 alin. (1) și (3), art. 8, 10 și art. 13 alin. (2) se sancționează cu amendă de la 50.000 lei la 100.000 lei, în măsura în care nu sunt aplicabile prevederile Legii nr. 21/1996, republicată.

~~(2) Constatarea contravenției și aplicarea sancțiunilor prevăzute la alin. (1) se fac de către:~~

~~a) organele de control abilitate ale Ministerului Finanțelor Publice, pentru cele prevăzute la art. 5 și art. 13 alin. (2);~~

~~b) organele de control abilitate ale Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor, pentru cele prevăzute la art. 3, 4, 6, art. 7 alin. (1) și (3), art. 8, 10 și art. 13 alin. (2).~~

(2) Constatarea contravenției în sfera comercială și aplicarea sancțiunilor prevăzute la alin. (1) se fac de către organele de control abilitate ale Ministerului Finanțelor Publice.

modificat de

Lege nr. 247/2010 - pentru modificarea și completarea Legii nr. 321/2009 privind comercializarea produselor alimentare din 14 decembrie 2010, M. Of. 844/2010;

Art. 12

Prevederile prezentei legi referitoare la contravenții se completează cu dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare.

CAPITOLUL V

Dispoziții tranzitorii și finale

Art. 13

(1) Contractele în desfășurare ale căror termene și condiții sunt contrare prevederilor prezentei legi vor fi modificate corespunzător în termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi.

~~(2) Pentru a verifica desfășurarea relațiilor comerciale dintre comerciant și furnizor, reprezentanții Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor și cei ai Ministerului Finanțelor Publice pot solicita toate documentele care stau la baza desfășurării acestor relații comerciale.~~

(2) Pentru a verifica desfășurarea relațiilor comerciale dintre comerciant și furnizor, reprezentanții Ministerului Finanțelor Publice solicită toate documentele care stau la baza desfășurării acestor relații comerciale.

modificat de

Lege nr. 247/2010 - pentru modificarea și completarea Legii nr. 321/2009 privind comercializarea produselor alimentare din 14 decembrie 2010, M. Of. 844/2010;

Art. 14

Prezenta lege intră în vigoare la 30 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor **art. 75** și ale **art. 76** alin. (2) din **Constituția României**, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,

IOAN OLTEAN

PREȘEDINTELE SENATULUI

MIRCEA-DAN GEOANĂ

Parlamentul European și Consiliul Uniunii Europene

Regulament nr. 178 din 28/01/2002

Publicat în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene nr. 31 din 01/02/2007

de stabilire a principiilor și a cerințelor generale ale legislației în domeniul alimentar, de înființare a Autorității Europene pentru Siguranța Alimentelor și de stabilire a procedurilor în domeniul siguranței alimentelor

REGULAMENTUL (CE) nr. 178/2002 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL
CONSILIULUI

din 28 ianuarie 2002

de stabilire a principiilor și a cerințelor generale ale
legislației în domeniul alimentar, de înființare a Autorității
Europene pentru Siguranța Alimentelor și de stabilire a
procedurilor în domeniul siguranței alimentelor

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,
având în vedere tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolele 37, 95, 133 și
articolul 152 alineatul (4) litera (b),
având în vedere propunerea Comisiei¹,
având în vedere avizul Comitetului Economic și Social²,
având în vedere avizul Comitetului Regiunilor³,
hotărând în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 251 din tratat⁴,

¹ JO C 96 E, 27.3.2001, p. 247.

² JO C 155, 29.5.2001, p. 32.

³ Aviz emis la 14 iunie 2001 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial).

⁴ Avizul Parlamentului European din 12 iunie 2001 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial), Poziția comună a Consiliului din 17 septembrie 2001 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Parlamentului European din 11 decembrie 2001 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial). Decizia Consiliului din 21 ianuarie 2002.

întrucât:

(1) Libera circulație a alimentelor sigure și sănătoase reprezintă un aspect esențial al pieței interne și contribuie substanțial la sănătatea și bunăstarea cetățenilor, precum și la interesele lor sociale și economice.

(2) Pentru realizarea politicilor Comunității ar trebui asigurat un nivel ridicat de protecție a vieții și sănătății oamenilor.

(3) Libera circulație a alimentelor și hranei în Comunitate poate fi realizată numai dacă cerințele în privința alimentelor și a hranei animalelor nu diferă semnificativ de la un stat membru la altul.

(4) Există diferențe importante între legislațiile statelor membre în domeniul alimentar în ceea ce privește conceptele, principiile și procedurile. Atunci când statele membre adoptă măsuri în domeniul alimentar, aceste diferențe pot împiedica libera circulație a alimentelor, pot crea condiții de concurență inegale și, în consecință, pot afecta în mod direct funcționarea pieței interne.

(5) Prin urmare, este necesară apropierea acestor concepte, principii și proceduri, în așa fel încât să se formeze o bază comună pentru măsurile privind alimentele și hrana, adoptate în statele membre și la nivel comunitar. Cu toate acestea, este necesar să se asigure o perioadă de timp suficientă pentru adaptarea oricăror dispoziții contradictorii din legislația existentă, atât la nivel național, cât și la nivel comunitar și să se prevadă ca, până la adaptare, să se aplice legislația în materie, în temeiul principiilor

stabilite de prezentul regulament.

(6) Apa este ingerată direct sau indirect, la fel ca orice aliment, contribuind astfel la expunerea generală a unui consumator la substanțele ingerate, inclusiv factori de contaminare chimici și microbiologici. Cu toate acestea, întrucât calitatea apei destinate consumului uman este deja controlată prin Directivele 80/778/CEE1 și 98/83/CE2 ale Consiliului, este suficient să se considere apa în baza punctului de conformitate menționat în articolul 6 din Directiva 98/83/CE.

1 JO L 229, 30.8.1980, p. 11. Directivă abrogată prin Directiva 98/83/CE.

2 JO L 330, 5.12.1998, p. 32

(7) În contextul legislației în domeniul alimentar, ar trebui să se includă cerințe pentru hrana animalelor, inclusiv producerea și utilizarea acesteia, în cazul în care este destinată animalelor de la care se obțin produse alimentare. Aceasta nu trebuie să aducă atingere cerințelor similare care au fost aplicate până în prezent și care vor fi aplicate în viitor în legislația din domeniul alimentar aplicabilă tuturor animalelor, inclusiv animalelor de companie.

(8) Comunitatea a ales un nivel ridicat de protecție a sănătății, adecvat dezvoltării legislației în domeniul alimentar, pe care îl aplică în mod nediscriminatoriu, indiferent dacă alimentele sau hrana animalelor sunt comercializate pe piața internă sau pe cea internațională.

(9) Este necesar să se ia măsuri în așa fel încât consumatorii, alte persoane interesate și parteneri comerciali să aibă încredere în procesul decizional care stă la baza legislației în domeniul alimentar, în baza sa științifică, precum și în structura și independența instituțiilor care protejează sănătatea și alte interese.

(10) Experiența a arătat că este necesar să se adopte măsuri de natură să garanteze că alimentele care nu prezintă siguranță nu vor fi introduse pe piață și pentru a asigura existența sistemelor de identificare și reacție la problemele de siguranță alimentară, astfel încât să se asigure funcționarea adecvată a pieței interne și protejarea sănătății umane. Trebuie abordate și problemele similare legate de siguranța hranei animalelor.

(11) Pentru o abordare suficient de cuprinzătoare și integrată a siguranței alimentare, ar trebui să existe o definiție largă a legislației în domeniul alimentar, cuprinzând o gamă largă de prevederi cu efect direct sau indirect asupra siguranței alimentelor și a hranei animalelor, incluzând prevederi referitoare la materialele și articolele care vin în contact cu alimentele, hrana animalelor și alte materii prime agricole la nivelul producției primare.

(12) Pentru asigurarea siguranței alimentare, este necesar să se ia în considerație toate aspectele lanțului de producție a alimentelor ca un proces continuu, pornind de la și incluzând producția primară și producerea hranei pentru animale și terminând cu și incluzând vânzarea sau furnizarea de alimente către consumatori, deoarece fiecare element poate avea un impact potențial asupra siguranței alimentare.

(13) Experiența a arătat că, din acest motiv, este necesar să se ia în considerație producția, fabricarea, transportul și distribuția hranei care se dă animalelor producătoare de alimente, inclusiv producția de animale care pot fi folosite ca hrană la fermele piscicole, deoarece contaminarea inadvertentă sau deliberată a hranei animalelor, contrafacerea, practicile frauduloase sau alte rele practici legate de alimente pot avea un impact direct sau indirect asupra siguranței alimentare.

(14) Din același motiv, este necesar să se ia în considerație alte practici și consumuri agricole la nivelul producției primare și efectul lor potențial asupra siguranței alimentare generale.

(15) Conectarea într-o rețea a laboratoarelor de excelență, la nivel regional și/sau internațional, în scopul asigurării unei monitorizări continue a siguranței alimentare, ar putea juca un rol important în prevenirea riscurilor potențiale în privința sănătății cetățenilor.

(16) Măsurile adoptate de statele membre și de Comunitate în domeniul alimentelor și al hranei animalelor ar trebui să se bazeze, în general, pe o analiză a riscurilor, cu excepția cazurilor în care

aceasta nu este adecvată circumstanțelor sau naturii respectivelor măsuri. Recurgerea la o analiză a riscurilor înainte de adoptarea unor astfel de măsuri ar trebui să faciliteze evitarea barierelor nejustificate care stau în calea circulației libere a produselor alimentare.

(17) În cazurile în care legislația în domeniul alimentar are drept scop reducerea, eliminarea și evitarea unui risc asupra sănătății, cele trei componente ale analizei riscului - evaluarea riscului, managementul riscului și comunicarea riscului - asigură o metodologie sistematică pentru determinarea unor măsuri eficiente, proporționale și precis orientate sau a altor acțiuni de protecție a sănătății.

(18) Pentru a exista încredere în baza științifică a legislației în domeniul alimentar, evaluările riscurilor trebuie realizate în mod independent, obiectiv și transparent, pe baza informațiilor și datelor științifice disponibile.

(19) Se recunoaște că evaluarea științifică a riscurilor, luată separat, nu poate, în unele cazuri, să furnizeze toate informațiile pe care trebuie să se bazeze o decizie de management al riscului și că ar trebui luați în considerație și alți factori relevanți pentru subiectul respectiv, inclusiv factori care se referă la societate, economie, tradiții, etică și mediu, precum și fezabilitatea controalelor.

(20) Principiul preventiv a fost invocat pentru a se asigura protecția sănătății în Comunitate, creându-se astfel bariere în calea liberei circulații a alimentelor sau hranei pentru animale. De aceea, este necesar să se adopte o bază uniformă în întreaga Comunitate pentru utilizarea acestui principiu.

(21) În împrejurările specifice în care există un risc la adresa vieții sau a sănătății, dar persistă nesiguranța științifică, principiul preventiv asigură un mecanism pentru determinarea măsurilor de management al riscului sau a altor acțiuni pentru a se asigura nivelul ridicat de protecție a sănătății stabilit în Comunitate.

(22) Siguranța alimentară și protecția intereselor consumatorilor reprezintă preocupări din ce în ce mai actuale pentru populație, organizații neguvernamentale, asociații profesionale, parteneri comerciali internaționali și organizații comerciale. Este necesar să se ia măsuri pentru ca încrederea consumatorilor și cea a partenerilor comerciali să fie asigurată printr-o dezvoltare deschisă și transparentă a legislației în domeniul alimentar și prin măsurile luate de autoritățile publice pentru informarea populației în cazurile în care există motive rezonabile să se suspecteze că un aliment prezintă un risc pentru sănătate.

(23) Siguranța și încrederea consumatorilor din Comunitate și din țări sunt deosebit de importante. Comunitatea realizează tranzacții comerciale majore la nivel global cu alimente și hrană pentru animale și, în acest context, a încheiat acorduri comerciale internaționale, contribuie la dezvoltarea standardelor internaționale care stau la baza legislației în domeniul alimentar și sprijină principiile comerțului liber cu hrană sigură pentru animale și alimente sigure și sănătoase în mod nediscriminatoriu, urmând practici comerciale corecte și etice.

(24) Este necesar să se ia măsuri pentru ca alimentele și hrana pentru animale care sunt exportate sau re-exportate din Comunitate să respecte legislația comunitară sau cerințele stabilite de țara importatoare. În alte împrejurări, alimentele și hrana pentru animale pot fi exportate sau re-exportate dacă țara importatoare este de acord în mod expres. Totuși, este necesar să se asigure că, chiar în cazul în care există acordul țării importatoare, alimentele care pot periclita sănătatea sau hrana animalelor care nu prezintă siguranță nu sunt exportate sau re-exportate.

(25) Este necesar să se stabilească principiile generale conform cărora pot fi comercializate alimentele și hrana animalelor, precum și obiectivele și principiile privind contribuția Comunității la realizarea standardelor internaționale și a acordurilor comerciale.

(26) Unele state membre au adoptat legislație orizontală privind siguranța alimentară, impunând, în special, obligația generală ca operatorii economici să comercializeze numai alimentele care nu prezintă riscuri. Totuși, aceste state membre aplică criterii de bază diferite pentru a stabili dacă un aliment este sigur. Datorită acestor abordări diferite și în absența legislației orizontale în alte state membre, pot apărea bariere în calea comerțului cu produse alimentare. Astfel de bariere pot apărea și în calea comerțului cu hrană pentru animale.

(27) În consecință este necesar să se stabilească cerințe generale pentru ca numai alimentele și hrana sigură pentru animale să poată fi comercializate, astfel încât piața internă a acestor produse să funcționeze eficient.

(28) Experiența a demonstrat că funcționarea pieței interne de alimente și hrană pentru animale poate fi pusă în pericol în cazul în care este imposibil să se urmărească alimentele și hrana animalelor. De aceea, este necesar să se stabilească un sistem cuprinzător de urmărire în afacerile cu alimente și hrană pentru animale, astfel încât să se poată face retrageri orientate cu precizie și cu un scop bine determinat sau să se ofere informații consumatorilor sau oficialilor responsabili cu controlul, evitându-se astfel perturbări inutile mai ample în eventualitatea apariției unor probleme în privința siguranței alimentare.

(29) Este necesar să se ia măsuri pentru ca o firmă având activități în domeniul alimentelor sau hranei pentru animale, inclusiv un importator, să poată identifica cel puțin firma care a furnizat alimentele, hrana animalelor, animalele sau substanțele ce pot fi încorporate într-un aliment sau în hrana animalelor, pentru a se asigura că, în cadrul unei investigații, urmărirea acestora se poate face în orice etapă.

(30) Operatorii economici care activează în domeniul alimentar sunt cel mai bine plasați pentru a concepe un sistem sigur de furnizare a alimentelor și pentru a se asigura că alimentele furnizate de ei sunt sigure; astfel, ei ar trebui să aibă responsabilitatea legală principală pentru siguranța alimentelor. Deși acest principiu există în unele state membre și în unele componente ale legislației în domeniul alimentelor, în alte componente el fie nu este explicit fie responsabilitatea este asumată de autoritățile competente ale statului membru prin activitățile de control pe care le efectuează. Aceste neconcordanțe pot crea bariere în calea comerțului și pot distorsiona concurența dintre operatorii economici implicați în activități în domeniul alimentar din diferite state membre.

(31) Cerințe similare ar trebui să se aplice și hranei pentru animale și operatorilor economici care activează în domeniul hranei pentru animale.

(32) Baza științifică și tehnică a legislației comunitare legată de siguranța alimentelor și a hranei pentru animale ar trebui să contribuie la realizarea unui nivel ridicat de protecție a sănătății în cadrul Comunității. Comunitatea ar trebui să aibă acces la un sprijin științific și tehnic de o înaltă calitate, independent și eficient.

(33) Problemele științifice și tehnice legate de siguranța alimentelor și a hranei pentru animale devin din ce în ce mai importante și mai complexe. Înființarea unei autorități europene pentru siguranță alimentară, denumită în continuare "autoritatea", ar trebui să întărească sistemul actual de sprijin științific și tehnic, care nu mai poate să răspundă solicitărilor din ce în ce mai intense.

(34) În temeiul principiilor generale privind legislația în domeniul alimentar, autoritatea ar trebui să-și asume rolul unui punct de referință științific și independent în cadrul evaluării riscurilor și astfel ar putea să sprijine funcționarea fără perturbări a pieței interne. S-ar putea ca autorității să i se ceară avizul privind problemele științifice litigioase, permițând astfel instituțiilor comunitare și statelor membre să ia decizii în cunoștință de cauză privind managementul riscului, necesare pentru a garanta siguranța alimentelor și hranei animalelor și ajutând în același timp la evitarea fragmentării pieței interne prin adoptarea unor obstacole nejustificate sau inutile în calea liberei circulații a alimentelor și hranei pentru animale.

(35) Autoritatea trebuie să fie o sursă științifică independentă de recomandări, informații și comunicări privind riscul, pentru a se îmbunătăți încrederea consumatorilor; cu toate acestea, în vederea promovării coerenței dintre funcțiile de evaluare a riscurilor, managementul riscului și comunicarea riscurilor, ar trebui întărită legătura dintre evaluatorii riscurilor și cei care gestionează riscurile.

(36) Autoritatea ar trebui să furnizeze o perspectivă științifică independentă și cuprinzătoare referitoare la siguranță și la alte aspecte ale întregului lanț de aprovizionare cu produse alimentare și hrană pentru animale, ceea ce implică responsabilități largi pentru autoritate. Acestea ar trebui să includă probleme care au un impact direct sau indirect asupra siguranței lanțurilor de aprovizionare cu

alimente și hrană pentru animale, sănătatea și bunăstarea animalelor și starea sănătății plantelor.

Totuși, este necesar să se ia măsuri pentru ca autoritatea să se concentreze asupra siguranței alimentelor, astfel încât misiunea sa în legătură problemele privind sănătatea animalelor, bunăstarea animalelor și sănătatea plantelor care nu sunt legate de siguranța lanțului de aprovizionare cu alimente să fie limitată la furnizarea de avize științifice. Competențele autorității ar trebui să includă, de asemenea, recomandări cu caracter științific și sprijin științific și tehnic în domeniul nutriției umane, legate de legislația comunitară și asistența acordată Comisiei la solicitarea acesteia în privința comunicațiilor legate de programele de sănătate comunitare.

(37) Deoarece unele produse autorizate conform legislației în domeniul alimentar, cum ar fi pesticidele sau aditivii din hrana animalelor pot implica riscuri pentru mediu sau pentru sănătatea lucrătorilor, autoritatea ar trebui să evalueze și unele aspecte legate de protecția mediului și a lucrătorilor, conform legislației relevante.

(38) Pentru a se evita paralelismul în domeniul evaluărilor științifice în privința organismelor modificate genetic (OMG), autoritatea ar trebui să furnizeze, de asemenea, avize științifice privind alte produse în afara celor alimentare și a hranei pentru animale legate de OMG, așa cum sunt definite de Directiva 2001/18/CE¹ și fără a aduce atingere procedurilor stabilite în aceasta.

¹ Directiva 2001/18/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 martie 2001 privind eliberarea deliberată în mediu a organismelor modificate genetic și de abrogare a Directivei 90/220/CEE a Consiliului (JO L 106, 17.4.2001, p. 1).

(39) Autoritatea ar trebui să contribuie, prin asigurarea sprijinului în probleme științifice, la promovarea rolului pe care îl au Comunitatea și statele membre în dezvoltarea și stabilirea standardelor și acordurilor internaționale în privința siguranței alimentare.

(40) Încrederea față de autoritate a instituțiilor comunitare, a populației și a părților interesate este esențială. Din acest motiv, este vital să se asigure independența sa, o înaltă calitate științifică, transparență și eficiență. Cooperarea cu statele membre este și ea indispensabilă.

(41) În acest scop, Consiliul de administrație ar trebui numit astfel încât să se asigure cel mai ridicat standard de competență, o largă experiență în domeniu, de exemplu în management și în administrația publică și cea mai largă distribuție geografică în cadrul Uniunii. Aceasta ar trebui facilitată de o rotație a diferitelor țări de origine a membrilor Consiliului de administrație, nerezervându-se nici un post pentru reprezentanții unui anumit stat membru.

(42) Autoritatea trebuie să aibă mijloacele de îndeplinire a tuturor atribuțiilor care îi revin pentru îndeplinirea competențelor.

(43) Consiliul de administrație trebuie să aibă atribuțiile necesare pentru a stabili bugetul, a controla executarea acestuia, a redacta reguli interne, a adopta reglementări financiare, a numi membri ai Comitetului Științific și ai comisiilor științifice și pentru a numi directorul executiv.

(44) Autoritatea trebuie să coopereze îndeaproape cu organele competente din statele membre în vederea funcționării sale eficiente. Trebuie creat un Forum Consultativ care să consilieze directorul executiv, să constituie un mecanism de schimb de informații și să asigure o cooperare strânsă în special în privința sistemului de conectare într-o rețea. Cooperarea și schimbul adecvat de informații ar trebui, de asemenea, să reducă potențialele divergențe de opinii științifice.

(45) Autoritatea trebuie să preia rolul comitetelor științifice de pe lângă Comisie în privința emiterii avizelor științifice din domeniul său de competență. Este necesar să se reorganizeze aceste comitete pentru a se asigura o mai mare consecvență științifică în legătură cu lanțul de aprovizionare cu alimente și pentru a le permite să lucreze mai eficient. În consecință, în cadrul autorității trebuie înființate un Comitet Științific și comisii științifice permanente pentru emiterea acestor avize.

(46) În vederea garantării independenței, membrii Comitetului Științific și cei ai comisiilor ar trebui să fie oameni de știință independenți, recrutați pe baza unei proceduri de solicitare deschisă.

(47) Rolul autorității ca punct de referință științific independent înseamnă că un aviz științific poate fi cerut nu numai de către Comisie ci și de către Parlamentul European și statele membre. Pentru a se asigura capacitatea de coordonare și consecvența procesului de consultanță științifică, autoritatea trebuie să poată refuza sau să modifice o cerere, pe baza unor criterii prestabilite și furnizând justificări pentru aceasta. De asemenea, trebuie luate măsuri pentru a se evita opiniile științifice divergente, iar în cazul existenței unor opinii științifice divergente între organele științifice, trebuie să existe proceduri de rezolvare a divergențelor sau de punere la dispoziția celor care gestionează riscurile a unei baze transparente de informații științifice.

(48) De asemenea, Comisia trebuie să poată comanda studii științifice necesare pentru realizarea îndatoririlor sale, asigurându-se în același timp că legăturile stabilite de ea cu Comisia și cu statele membre previn paralelisme în această privință.

Aceasta trebuie să se facă în mod deschis și transparent, iar autoritatea trebuie să ia în calcul experiența și structurile comunitare existente.

(49) Lipsa unui sistem eficient de colectare și analiză la nivel comunitar a datelor referitoare la lanțul aprovizionării cu alimente este recunoscută ca o deficiență majoră.

În consecință, trebuie înființat un sistem pentru colectarea și analiza datelor relevante în domeniile acoperite de autoritate, sub forma unei rețele coordonate de autoritate. Este necesară revizuirea rețelelor de colectare a datelor comunitare deja existente în domeniile de competență ale autorității.

(50) Identificarea îmbunătățită a riscurilor care apar poate fi, pe termen lung, un instrument preventiv major aflat la dispoziția statelor membre și a Comunității în cursul exercitării politicilor sale. De aceea, este necesar să se atribuie autorității o sarcină anticipativă de colectare a informațiilor, exercitare a vigilenței și furnizare a evaluărilor și informațiilor privind riscurile care apar, în vederea prevenirii lor.

(51) Înființarea autorității trebuie să permită statelor membre să devină mai adânc implicate în procedurile științifice. De aceea, ar trebui să existe o strânsă cooperare între statele membre și autoritate în acest scop. În special, autoritatea ar trebui să poată conferi anumite atribuții organizațiilor din statele membre.

(52) Este necesar să se ia măsuri pentru a se realiza un echilibru între necesitatea utilizării organizațiilor naționale pentru îndeplinirea atribuțiilor pentru autoritate și necesitatea, în scopul consecvenței generale, ca atribuțiile respective să fie îndeplinite în conformitate cu criteriile stabilite pentru astfel de atribuții. Procedurile existente referitoare la repartizarea atribuțiilor cu caracter științific statelor membre, în special în privința evaluării dosarelor prezentate de industrie pentru autorizarea anumitor substanțe, produse sau proceduri ar trebui re-examinate după un an, pentru a se ține cont de înființarea autorității și de noile facilități oferite de ea, procedurile de evaluare rămânând cel puțin la fel de severe ca înainte.

(53) Comisia rămâne pe deplin responsabilă pentru comunicarea măsurilor de gestionare a riscurilor. În consecință, trebuie schimbate informații adecvate între autoritate și Comisie. De asemenea, este necesară o cooperare strânsă între autoritate, Comisie și statele membre, pentru a se asigura coerența procesului global de comunicare.

(54) Independența autorității și rolul său în informarea publicului înseamnă că ea ar trebui să poată comunica autonom în domeniile sale de competență, scopul său fiind acela de a furniza informații obiective, demne de încredere și care pot fi înțelese cu ușurință.

(55) Cooperarea adecvată cu statele membre și alte părți interesate este necesară în domeniul specific al campaniilor de informare a populației, pentru a se lua în considerație oricare parametri regionali și orice corelare cu politica în domeniul sănătății.

(56) Pe lângă principiile sale de funcționare bazate pe independență și transparență, autoritatea ar trebui să fie o organizație deschisă contactelor cu consumatorii și alte grupuri interesate.

(57) Autoritatea trebuie să fie finanțată de la bugetul general al Uniunii Europene.

Totuși, având în vedere experiența acumulată, în special în privința prelucrării dosarelor de autorizare prezentate de industrie, ar trebui examinată posibilitatea taxelor într-o perioadă de trei ani de

la intrarea în vigoare a prezentului regulament.

Procedura bugetară a Comunității rămâne aplicabilă în ceea ce privește orice subvenții de la bugetul general al Uniunii Europene. De asemenea, auditarea situației contabile trebuie efectuată de Curtea de Conturi.

(58) Este necesar să se permită participarea țărilor europene care nu sunt membre ale Uniunii Europene și care au încheiat acorduri ce le obligă să transpună și să aplice legislația comunitară în domeniul acoperit de prezentul regulament.

(59) În cadrul Directivei 92/59/CEE a Consiliului din 29 iunie 1992 privind siguranța generală a produselor¹ există deja un sistem de alertare rapidă. Domeniul de aplicare a sistemului existent include alimentele și produsele industriale, dar nu și hrana pentru animale. Recent crizele în domeniul alimentar au demonstrat necesitatea înființării unui sistem de alertă rapidă îmbunătățit și extins, cuprinzând atât alimentele cât și hrana pentru animale. Acest sistem revizuit ar trebui coordonat de Comisie și ar trebui să includă ca membri ai rețelei sale statele membre, Comisia și autoritatea. Sistemul nu ar trebui să cuprindă aranjamentele Comisiei pentru schimbul timpuriu de informații în eventualitatea unei urgențe radiologice, așa cum este definită aceasta în Decizia 87/600/Euratom² a Consiliului.

¹ JO L 228, 11.8.1992, p. 24

² JO L 371, 30.12.1987, p. 76

(60) Recentele incidente în privința siguranței alimentelor au demonstrat necesitatea luării unor măsuri adecvate în situații de urgență, pentru ca toate alimentele, indiferent de tipul și originea lor, precum și întreaga hrană pentru animale să fie supuse unor măsuri comune în eventualitatea unui risc major pentru sănătatea umană, sănătatea animalelor sau mediul. O astfel de abordare cuprinzătoare a măsurilor de urgență legate de siguranța alimentelor ar trebui să permită întreprinderea unor acțiuni eficiente și să evite neconcordanțele artificiale în privința abordării unui risc major legat de alimente sau de hrana animalelor.

(61) Recentele crize legate de alimente au demonstrat și avantajele de care poate beneficia Comisia având proceduri adaptate în mod adecvat și mai rapide pentru gestionarea crizelor. Aceste proceduri organizatorice ar trebui să facă posibilă o coordonare mai bună a eforturilor și determinarea celor mai eficiente măsuri pe baza celor mai bune informații științifice. De aceea, procedurile revizuite ar trebui să ia în considerație responsabilitățile autorității și să prevadă asistența sa tehnică și științifică sub forma consultanței în cazul unei crize alimentare.

(62) Pentru asigurarea unei abordări mai eficiente și cuprinzătoare a lanțului trofic, trebuie înființat un Comitet responsabil cu lanțul trofic și sănătatea animalelor care să înlocuiască Comitetul veterinar permanent, Comitetul permanent pentru produse alimentare și Comitetul permanent pentru hrana animalelor. În consecință, Deciziile 68/361/CEE¹, 69/414/CEE² și 70/372/CEE³ ale Consiliului ar trebui abrogate. Din același motiv, Comitetul pentru lanțul trofic și sănătatea animalelor trebuie să înlocuiască și Comitetul permanent pentru sănătatea plantelor în legătură cu competența sa (pentru Directivele 76/895/CEE⁴, 86/362/CEE⁵, 86/363/CEE⁶, 90/642/CEE⁷ și 91/414/CEE⁸) în domeniul produselor de protecție a plantelor și stabilirii unor nivele reziduale maxime.

¹ JO L 255, 18.10.1968, p. 23.

² JO L 291, 19.11.1969, p. 9.

³ JO L 170, 3.8.1970, p. 1.

⁴ JO L 340, 9.12.1976, p. 26. Directivă, astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 2000/57/CE a Comisiei (JO L 244, 29.9.2000, p. 76).

⁵ JO L 221, 7.8.1996, p. 37. Directivă, astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 2001/57/CE a Comisiei (JO L 208, 1.8.2001, p. 36).

6 JO L 221, 7.8.1986, p. 43. Directivă, astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 2001/57/CE a Comisiei.

7 JO L 350, 14.12.1990, p. 71. Directivă, astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 2001/57/CE a Comisiei.

8 JO L 230, 19.08.1991, p. 1. Directivă, astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 2001/49/CE a Comisiei (JO L 176, 29.06.2001, p. 61).

(63) Măsurile necesare pentru aplicarea prezentului regulament trebuie adoptate în conformitate cu Decizia 1999/468/CE a Consiliului din 28 iunie 1999, care stabilește procedurile pentru exercitarea atribuțiilor de aplicare conferite Comisiei⁹.

(64) Este necesar ca operatorii să aibă suficient timp să se adapteze la unele dintre cerințele stabilite de prezentul regulament și ca autoritatea europeană pentru siguranța alimentelor să-și înceapă activitatea la 1 ianuarie 2002.

(65) Este necesar să se evite confuzia între misiunea autorității și cea a Agenției Europene pentru Evaluarea Medicamentelor (AEEM), înființată prin Regulamentul (CEE) nr. 2309/9310 al Consiliului. În consecință, este necesar să se stabilească faptul că prezentul regulament nu aduce atingere competenței conferită AEEM de legislația comunitară, inclusiv atribuțiile conferite de Regulamentul (CEE) nr. 2377/90 al Consiliului din 26 iunie 1990 de stabilire a unei proceduri comunitare pentru determinarea unor limite maxime de reziduuri ale produselor medicinale veterinare în produsele alimentare de origine animală¹¹.

9 JO L 184, 17.07.1999, p. 23.

10 JO L 214, 24.08.1993, p. 1. Regulament, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 649/98 al Comisiei (JO L 88, 24.3.1998, p. 7).

11 JO L 224, 18.8.1990, p. 1. Regulament, astfel cum a fost modificat ultima dată prin Regulamentul (CE) nr. 1553/2001 al Comisiei (JO L 205, 31.7.2001, p. 16).

(66) Este necesar și adecvat pentru realizarea obiectivelor de bază ale prezentului regulament să se prevadă armonizarea conceptelor, principiilor și procedurilor care constituie o bază comună pentru legislația în domeniul alimentar în cadrul Comunității și să se înființeze o autoritate europeană pentru siguranța alimentelor. În conformitate cu principiul proporționalității stabilit la articolul 5 din tratat, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivelor urmărite.

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

CAPITOLUL I

DOMENIUL DE APLICARE ȘI DEFINIȚII

Articolul 1

Obiectiv și domeniu de aplicare

1. Prezentul regulament reprezintă baza pentru asigurarea unui nivel ridicat de protecție a sănătății umane și a intereselor consumatorilor în legătură cu alimentele, luând în considerație, în special, diversitatea aprovizionării cu alimente, inclusiv produse tradiționale, asigurând în același timp funcționarea eficientă a pieței interne. El stabilește principii și responsabilități comune, mijloacele de asigurare a unei baze științifice solide, măsuri și proceduri organizatorice eficiente care să stea la baza luării deciziilor în problemele de siguranță a alimentelor și hranei animalelor.

2. În scopurile menționate în alineatul (1), prezentul regulament stabilește principiile generale care guvernează alimentele și hrana animalelor în general și siguranța acestora în special, la nivel comunitar și național.

Prezentul regulament instituie autoritatea europeană pentru siguranță alimentară.

Prezentul regulament stabilește procedurile pentru problemele care au un impact direct sau indirect asupra siguranței alimentelor și hranei animalelor.

3. Prezentul regulament se aplică tuturor etapelor de producție, prelucrare și distribuție a alimentelor și hranei animalelor. El nu se aplică producției primare pentru utilizarea privată casnică sau preparării, manipulării sau depozitării casnice a alimentelor pentru consumul casnic privat.

Articolul 2

Definiția "alimentelor"

În sensul prezentului regulament, "aliment" (sau "produs alimentar") reprezintă orice produs sau substanță, indiferent dacă este prelucrată, parțial prelucrată sau neprelucrată, destinată sau prevăzută în mod rezonabil a fi ingerată de oameni.

"Alimentele" includ băuturile, guma de mestecat și orice substanță, inclusiv apa, încorporată în mod intenționat în alimente în timpul producerii, preparării sau tratării lor. Ele includ apa după punctul de conformitate, așa cum este definit acesta în articolul 6 din Directiva 98/83/CE și fără a aduce atingere cerințelor din Directivele 80/778/CEE și 98/83/CE.

"Alimentele" nu includ:

- (a) hrana animalelor;
- (b) animalele vii, în afara cazurilor în care ele sunt pregătite pentru introducerea pe piață pentru consumul uman;
- (c) plantele înainte de a fi recoltate;
- (d) produsele medicinale în sensul specificat în Directivele 65/65/CEE¹ și 92/73/CEE² ale Consiliului;
- (e) cosmeticele în sensul Directivei 76/768/CEE³ a Consiliului;
- (f) tutunul și produsele din tutun în sensul Directivei 89/622/CEE⁴ a Consiliului;
- (g) narcoticele sau substanțele psihotrope în sensul Convenției Unice a Națiunilor Unite privind Narcoticele din 1961 și al Convenției Națiunilor Unite privind Substanțele Psihotrope din 1971;
- (h) reziduurile și substanțele contaminante.

¹ JO 22, 9.2.1965, p. 369. Directivă, astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 93/39/CEE (JO L 214, 24.8.1993, p. 22).

² JO L 297, 13.10.1992, p. 8.

³ JO L 262, 27.9.1976, p. 169. Directivă, astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 2000/41/CE a Comisiei (JO L 145, 20.6.2000, p. 25).

⁴ JO L 359, 8.12.1989, p. 1. Directivă, astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 92/41/CEE (JO L 158, 11.6.1992, p. 30).

Articolul 3

Alte definiții

În sensul prezentului regulament:

1. "legislație în domeniul alimentar" reprezintă actele cu putere de lege și actele administrative referitoare la alimente, în general, și la siguranța alimentară în special, la nivel comunitar sau național; ea acoperă orice etapă de producție, prelucrare și distribuție a alimentelor și a hranei pentru animale produsă sau folosită pentru hrana animalelor producătoare de alimente;

2. "întreprindere cu profil alimentar" reprezintă orice întreprindere, indiferent dacă are sau nu drept scop obținerea de profit și indiferent dacă este publică sau privată, care desfășoară oricare dintre activitățile legate de orice etapă de producere, prelucrare și distribuție a alimentelor;

3. "operator economic în domeniul alimentar" reprezintă persoanele fizice sau juridice care răspund de îndeplinirea cerințelor legislației în domeniul alimentar în cadrul întreprinderii cu profil alimentar aflată sub controlul lor;

4. "hrană pentru animale" (sau "produse pentru hrana animalelor") reprezintă orice substanță sau produs, inclusiv aditivii, indiferent dacă sunt prelucrate, parțial prelucrate sau neprelucrate, destinate utilizării ca hrană orală pentru animale;

5. "întreprindere având drept obiect de activitate hrana pentru animale" reprezintă orice întreprindere, indiferent dacă are sau nu drept scop obținerea de profit și indiferent dacă este publică sau privată, desfășurând oricare dintre operațiile de producere, fabricare, prelucrare, depozitare, transport sau distribuție a hranei pentru animale, incluzând orice producător care produce, prelucrează sau depozitează hrană pentru animale în propria sa unitate;

6. "operator economic în domeniul hranei pentru animale" reprezintă persoanele fizice sau juridice responsabile pentru asigurarea respectării cerințelor legislației în domeniul alimentar în întreprinderea având drept obiect de activitate hrana pentru animale aflată sub controlul său;

7. "comerț cu amănuntul" reprezintă manipularea și/sau prelucrarea alimentelor și depozitarea lor în punctele de vânzare sau livrare către consumatorul final și include terminalele de distribuție, operațiunile de catering, cantine de fabrică, catering instituțional, restaurante și alte operațiuni similare în domeniul serviciilor alimentare, magazine, centre de distribuție tip supermarket și puncte de vânzare en gros;

8. "introducerea pe piață" reprezintă deținerea alimentelor sau hranei pentru animale în scopul vânzării, inclusiv oferirea pentru vânzare sau oricare altă formă de transfer, indiferent dacă este gratuită sau nu și însăși vânzarea, distribuția și alte forme de transfer;

9. "risc" reprezintă o funcție a probabilității unui efect negativ asupra sănătății și gravitatea aceluși efect, determinat de un pericol;

10. "analiza riscului" reprezintă un proces constând din trei componente interconectate: evaluarea riscului, gestionarea riscului și comunicarea riscului;

11. "evaluarea riscului" reprezintă un proces cu baze științifice, constând din patru etape: identificarea pericolului, caracterizarea pericolului, evaluarea expunerii și caracteristicile riscului;

12. "managementul riscului" reprezintă procesul, diferit de evaluarea riscului, de cântărire a politicilor alternative prin consultare cu părțile interesate, luând în calcul evaluarea riscului și alți factori legitimi și, dacă este necesar, de selectarea a opțiunilor de prevenire și control adecvate;

13. "comunicarea riscului" reprezintă schimbul interactiv de informații și opinii, pe întreaga durată a procesului de analiză a riscului, cu privire la pericole și riscuri, factori legați de risc și perceperea riscului, între evaluatorii riscurilor, cei care gestionează riscurile, întreprinderile având drept domeniu de activitate produsele alimentare și hrana animalelor, comunitatea academică și alte părți interesate, inclusiv explicarea constatărilor evaluărilor de risc și baza deciziilor de gestionare a riscurilor;

14. "pericol" reprezintă un agent biologic, chimic sau fizic aflat în alimente sau hrana animalelor sau o stare a acestora, având potențialul de a cauza un efect negativ asupra sănătății;

15. "urmărire" reprezintă capacitatea de a depista și a urmări un aliment, o hrană pentru animale, un animal producător de alimente sau o substanță destinată încorporării sau care este de așteptat să fie încorporată într-un aliment sau o hrană pentru animale, pe parcursul tuturor etapelor de producție, prelucrare și distribuție;

16. "etapele de producție, prelucrare și distribuție" reprezintă oricare etapă, inclusiv importul, începând cu și incluzând producția primară a unui aliment și terminând cu și incluzând depozitarea, transportul, vânzarea sau furnizarea sa către consumatorul final și, atunci când este cazul, importul, producția, fabricația, depozitarea, transportul, distribuția, vânzarea și furnizarea hranei pentru animale;

17. "producția primară" reprezintă producția, creșterea sau cultivarea produselor primare, incluzând recoltarea, mulsul și producția de animale de fermă înainte de sacrificare. Ea include, de asemenea, vânătoarea și pescuitul, precum și recoltarea produselor sălbatice;

18. "consumatorul final" reprezintă ultimul consumator al unui produs alimentar care nu folosește alimentul ca parte a unei operații sau activități din domeniul de activitate al unei întreprinderi cu profil alimentar.

CAPITOLUL II LEGISLAȚIA GENERALĂ ÎN DOMENIUL ALIMENTAR

Articolul 4 Domeniu de aplicare

1. Prezentul capitol se referă la toate etapele producerii, prelucrării și distribuției alimentelor și, de asemenea, a hranei pentru animale produsă pentru sau oferită ca hrană animalelor producătoare de alimente.

2. Principiile stabilite în articolele 5 - 10 formează un cadru general de natură orizontală ce trebuie urmat atunci când se iau măsuri.

3. Principiile și procedurile existente ale legislației în domeniul alimentar se adaptează cât mai curând posibil și cel târziu până la 1 ianuarie 2007, în vederea conformării cu dispozițiile articolelor 5 - 10.

4. Până la acea dată și prin derogare de la dispozițiilor alineatului (2), se aplică legislația existentă, luând în considerație principiile stabilite în articolele 5 - 10.

SECȚIUNEA 1 PRINCIPIILE GENERALE ALE LEGISLAȚIEI ÎN DOMENIUL ALIMENTAR

Articolul 5 Obiective generale

1. Legislația în domeniul alimentar urmărește unul sau mai multe obiective generale privind un nivel ridicat de protecție a vieții și sănătății umane și protecția intereselor consumatorilor, incluzând practici corecte în comerțul alimentar, luând în considerație, atunci când este cazul, protecția sănătății și bunăstării animalelor, sănătatea plantelor și mediul înconjurător.

2. Legislația în domeniul alimentar are drept scop realizarea liberei circulații în Comunitate a alimentelor și hranei pentru animale, fabricate sau comercializate în conformitate cu principiile și cerințele generale din prezentul capitol.

3. Atunci când există standarde internaționale sau finalizarea lor este iminentă, ele se iau în considerație în dezvoltarea sau adaptarea legislației în domeniul alimentar, cu excepția cazurilor în care aceste standarde sau părțile lor relevante ar fi mijloace ineficiente sau inadecvate pentru îndeplinirea obiectivelor legitime ale legislației în domeniul alimentar sau a cazurilor în care ele ar avea drept rezultat un nivel diferit de protecție față de cel determinat ca adecvat în Comunitate.

Articolul 6 Analiza riscului

1. Pentru realizarea obiectivului general al unui nivel ridicat al protecției vieții și sănătății umane, legislația în domeniul alimentar se bazează pe analiza riscurilor, cu excepția cazurilor în care aceasta nu este adecvată împrejurărilor sau naturii măsurii.

2. Evaluarea riscului se bazează pe dovezile științifice disponibile și este realizată în mod independent, obiectiv și transparent.

3. Managementul riscului ia în considerație rezultatele evaluării riscului și, în special, avizul autorității prevăzute la articolul 22, alți factori legitimi pentru problema analizată și principiul

precauției, atunci când condițiile stabilite în articolul 7 alineatul (1) sunt relevante, pentru realizarea obiectivelor generale ale legislației în domeniul alimentar, stabilite în articolul 5.

Articolul 7

Principiul preventiv

1. În împrejurări specifice în care, în urma unei evaluări a informațiilor disponibile, se identifică posibilitatea unor efecte dăunătoare asupra sănătății dar persistă incertitudinea științifică, pot fi adoptate măsuri provizorii de gestionare a riscului, necesare pentru asigurarea nivelului ridicat de protecție a sănătății stabilit în Comunitate, până la apariția unor noi informații științifice pentru o evaluare mai cuprinzătoare a riscului.

2. Măsurile adoptate pe baza alineatului (1) trebuie să fie proporționale și să nu impună restricții comerciale mai mari decât este necesar pentru realizarea nivelului ridicat de protecție a sănătății stabilit în Comunitate, acordându-se atenție fezabilității tehnice și economice, precum și altor factori considerați legitimi pentru problema respectivă. Măsurile se revizuiesc după o perioadă de timp rezonabilă, în funcție de natura riscului identificat la adresa vieții sau sănătății și de tipul de informații științifice necesare pentru clarificarea incertitudinii științifice și realizarea unei evaluări mai cuprinzătoare a riscului.

Articolul 8

Protecția intereselor consumatorilor

1. Legislația în domeniul alimentar are drept obiectiv protejarea intereselor consumatorilor și asigură o bază care le permite acestora să facă o alegere în cunoștință de cauză în legătură cu alimentele pe care le consumă. Ea are drept scop prevenirea:

- (a) practicilor frauduloase sau înșelătoare;
- (b) contrafacerii alimentelor;
- (c) oricăror alte practici care pot induce în eroare consumatorul.

SECȚIUNEA 2

PRINCIPIILE TRANSPARENȚEI

Articolul 9

Consultarea publicului

Publicul este consultat în mod deschis și transparent, direct sau prin organele reprezentative, în timpul pregătirii, evaluării și revizuirii legislației în domeniul alimentar, cu excepția cazurilor în care urgența problemei respective nu permite aceasta.

Articolul 10

Informarea publicului

Fără a aduce atingere prevederilor aplicabile ale legislației comunitare și naționale privind accesul la documente, în cazurile în care există motive rezonabile să se suspecteze că un aliment sau o hrană pentru animale poate prezenta un risc pentru sănătatea umană sau pentru cea a animalelor, atunci, în funcție de natura, gravitatea și dimensiunile riscului respectiv, autoritățile publice iau măsuri adecvate pentru informarea publicului general în privința naturii riscului la adresa sănătății, identificând în măsura cea mai mare posibilă alimentul sau hrana animalelor, sau tipul de aliment sau de hrană a animalelor, riscul pe care acesta îl poate prezenta și măsurile care se iau sau sunt pe cale să se ia în

vederea prevenirii, reducerii sau eliminării acelu risc.

SECȚIUNEA 3 OBLIGAȚIILE GENERALE ÎN DOMENIUL COMERȚULUI CU ALIMENTE

Articolul 11

Alimentele și hrana pentru animale importate în Comunitate

Alimentele și hrana pentru animale importate în Comunitate în vederea introducerii pe piață în cadrul Comunității trebuie să satisfacă cerințele relevante ale legislației în domeniul alimentar sau condițiile recunoscute de Comunitate ca fiind cel puțin echivalente cu acestea sau, în cazurile în care există un acord specific între Comunitate și țara exportatoare, cerințele conținute în respectivul document.

Articolul 12

Alimente și hrană pentru animale exportate din Comunitate

1. Alimentele sau hrana pentru animale exportate sau re-exportate din Comunitate în vederea introducerii pe piața unei țări trebuie să satisfacă cerințele relevante ale legislației din domeniul alimentar, în afara cazurilor în care autoritățile din țara importatoare cer altfel sau în conformitate cu legile, reglementările, standardele, codurile de practică și alte proceduri juridice și administrative în vigoare în țara importatoare.

În alte împrejurări, cu excepția cazurilor în care alimentele sunt dăunătoare sănătății sau hrana pentru animale nu prezintă siguranță, alimentele și hrana pentru animale pot fi exportate sau re-exportate numai dacă autoritățile competente din țara de destinație și-au exprimat în mod expres acordul, după ce au primit informații complete în legătură cu motivele pentru care și împrejurările în care alimentele respective sau hrana pentru animale nu au putut fi introduse pe piață în Comunitate.

2. În cazurile în care se aplică dispozițiile unui acord bilateral încheiat între Comunitate sau unul dintre statele sale membre și o terță țară, alimentele și hrana pentru animale exportate din Comunitate sau din statul membru respectiv către țara terță trebuie să îndeplinească dispozițiile menționate.

Articolul 13

Standarde internaționale

Fără să aducă atingere drepturilor și obligațiilor lor, Comunitatea și statele membre:

(a) contribuie la dezvoltarea standardelor tehnice internaționale pentru alimente și hrană pentru animale și a standardelor sanitare și fitosanitare;

(b) promovează coordonarea activității în domeniul standardelor alimentare și privind hrana animalelor desfășurată de organizații internaționale guvernamentale și neguvernamentale;

(c) contribuie, în cazurile în care acest aspect este relevant și adecvat, la dezvoltarea acordurilor privind recunoașterea echivalenței măsurilor specifice legate de alimente și hrana animalelor;

(d) acordă o atenție deosebită necesităților speciale de dezvoltare, financiare și comerciale ale țărilor în curs de dezvoltare, astfel încât standardele internaționale să nu creeze obstacole inutile în calea exporturilor din țările în curs de dezvoltare;

(e) promovează concordanța dintre standardele tehnice internaționale și legislația în domeniul alimentar, asigurându-se în același timp că nivelul ridicat de protecție adoptat în Comunitate nu este diminuat.

SECȚIUNEA 4 CERINȚE GENERALE ALE LEGISLAȚIEI ÎN DOMENIUL ALIMENTAR

Articolul 14

Cerințe privind siguranța alimentelor

1. Nu se comercializează alimentele dacă nu prezintă siguranță.
2. Se consideră că alimentele nu prezintă siguranță atunci când se consideră că ele:
 - (a) sunt dăunătoare sănătății;
 - (b) nu sunt adecvate consumului uman.
3. Atunci când se determină dacă un aliment prezintă sau nu siguranță, trebuie să se aibă în vedere:
 - (a) condițiile normale de folosire a alimentului de către consumator și în fiecare etapă de producție, prelucrare și distribuție;
 - (b) informațiile furnizate consumatorului, inclusiv informațiile de pe etichetă sau la alte informații general disponibile pentru consumator în privința evitării unor anumite efecte negative asupra sănătății ale unui anumit aliment sau ale unei anumite categorii de alimente.
4. Atunci când se determine dacă un aliment dăunează sănătății, trebuie să se aibă în vedere:
 - (a) nu numai efectele probabile imediate și /sau pe termen scurt sau lung ale aceluia aliment asupra sănătății unei persoane care îl consumă, dar și asupra generațiilor următoare;
 - (b) efectele toxice cumulative probabile;
 - (c) sensibilitatea deosebită, din punctul de vedere al sănătății, a unei categorii specifice de consumatori, atunci când alimentul este destinat acelei categorii de consumatori.
5. Atunci când se determine dacă un aliment nu este adecvat consumului uman, trebuie să se aibă în vedere dacă alimentul este inacceptabil pentru consumul uman conform utilizării căreia îi era destinat, din motive de contaminare, indiferent dacă aceasta se face printr-o substanță străină sau în alt mod sau prin putrefacție, deteriorare sau descompunere.
6. În cazurile în care un aliment care nu prezintă siguranță face parte dintr-un transport, dintr-un lot sau dintr-o partidă de mărfuri alimentare din aceeași clasă sau având aceeași descriere, se presupune că toate alimentele din respectivul transport, respectivul lot sau respectiva partidă nu prezintă nici ele siguranță, în afara cazurilor în care, în urma unei evaluări detaliate, nu există nici o dovadă că restul transportului, lotului sau partidei nu prezintă siguranță.
7. Alimentele care satisfac dispoziții comunitare specifice ce reglementează siguranța alimentară se consideră ca neprezentând riscuri cu privire la aspectele acoperite de dispozițiile comunitare specifice.
8. Conformitatea unui aliment cu dispozițiile specifice aplicabile aceluia aliment nu împiedică autoritățile competente să ia măsuri adecvate de impunere a restricțiilor privind comercializarea sa sau să solicite retragerea sa de pe piață în cazurile în care există motive să se suspecteze că, în ciuda acestei conformități, alimentul respectiv prezintă riscuri din punct de vedere al siguranței alimentare.
9. În cazul în care nu există dispoziții comunitare specifice, se consideră că alimentele nu prezintă riscuri atunci când se conformează dispozițiilor specifice ale legislației naționale referitoare la alimente a statului membru pe al cărui teritoriu se comercializează alimentul respectiv, astfel de prevederi fiind redactate și aplicate fără a se aduce atingere dispozițiilor tratatului, în special articolelor 28 și 30.

Articolul 15

Cerințe în privința siguranței hranei pentru animale

1. Hrana pentru animale nu se comercializează sau nu se oferă nici unui animal producător de alimente dacă prezintă riscuri.
2. Se consideră că utilizarea hranei pentru animale poate reprezenta un risc, în cazul în care:
 - are un efect negativ asupra sănătății oamenilor sau animalelor;
 - alimentele obținute de la animale pentru producția de alimente devin un factor de risc pentru consumul uman.

3. În cazul în care o anumită hrană pentru animale care a fost identificată ca neconformă cu cerințele privind siguranța hranei pentru animale provine dintr-un transport, lot sau stoc de hrană pentru animale din aceeași clasă sau cu aceeași descriere, se presupune că întreaga cantitate de hrană pentru animale din acel transport, lot sau stoc este afectată, în afara cazului în care, în urma unei evaluări detaliate, nu există nici o dovadă că restul transportului, lotului sau stocului nu sunt conforme cu cerința de siguranță a hranei pentru animale.

4. Hrana pentru animale care este conformă cu dispoziții comunitare specifice de reglementare a siguranței hranei pentru animale este considerată de calitate sigură, din perspectiva aspectelor prevăzute de dispozițiile comunitare specifice.

5. Conformitatea unei hrane pentru animale cu dispozițiile specifice aplicabile acelei hrane pentru animale nu împiedică autoritățile competente să ia măsuri adecvate de impunere a restricțiilor privind comercializarea ori să solicite retragerea sa de pe piață în cazurile în care există motive să se considere că, în pofida acestei conformități, hrana pentru animale este riscantă din punct de vedere al siguranței alimentare.

6. În cazul în care nu există dispoziții comunitare specifice, se consideră că hrana pentru animale este sigură atunci când este conformă cu dispozițiile specifice ale legislației naționale referitoare la hrana pentru animale a statului membru pe al cărui teritoriu se află în circulație hrana pentru animale respectivă, astfel de dispoziții fiind redactate și aplicate fără a aduce atingere tratatului, în special articolelor 28 și 30.

Articolul 16

Prezentare

Fără a aduce atingere dispozițiilor mai specifice din legislația alimentară, etichetarea, publicitatea și prezentarea alimentelor sau a hranei pentru animale, inclusiv forma, aspectul sau ambalajul lor, materialele de ambalare folosite, modul în care sunt aranjate și cadrul în care sunt expuse, precum și informațiile oferite în legătură cu acestea prin orice mijloc de informare în masă nu trebuie să inducă în eroare consumatorii.

Articolul 17

Responsabilități

1. Operatorii economici din sectorul alimentelor și hranei pentru animale iau măsuri, în toate etapele producerii, prelucrării și distribuției din unitatea aflată sub controlul lor, astfel încât alimentele sau hrana pentru animale să satisfacă cerințele legislației referitoare la alimente care sunt relevante pentru activitățile lor și verifică îndeplinirea acestor cerințe.

2. Statele membre aplică legislația referitoare la alimente, monitorizează și verifică respectarea cerințelor relevante ale legislației referitoare la alimente de către operatorii economici din domeniul alimentelor și hranei pentru animale în toate etapele producerii, prelucrării și distribuției.

În acest scop, statele membre practică un sistem de controale oficiale și alte activități, conform împrejurărilor, inclusiv comunicarea către public a siguranței și riscului legat de alimente și hrana animalelor, supravegherea siguranței alimentelor și hranei pentru animale și alte activități de monitorizare cuprinzând toate etapele de producere, prelucrare și distribuție.

De asemenea, statele membre stabilesc regulile privind măsurile și penalizările aplicabile pentru încălcarea legislației referitoare la alimente și hrana pentru animale. Măsurile și penalizările prevăzute trebuie să fie eficiente, proporționale și descurajatoare.

Articolul 18

Posibilitatea trasabilității

1. Posibilitatea trasabilității alimentelor, a hranei pentru animale, a animalelor producătoare de alimente și a oricărei alte substanțe destinată sau prevăzută a fi încorporată într-un aliment sau într-o hrană pentru animale se stabilește pentru toate etapele producției, prelucrării și distribuției.

2. Operatorii economici din sectorul alimentelor și hranei pentru animale trebuie să poată identifica orice persoană de la care au fost aprovizionați cu un aliment, o hrană pentru animale, un animal producător de alimente sau orice substanță destinată sau prevăzută să fie încorporată într-un aliment sau o hrană pentru animale.

În acest scop, acești agenți dispun de sisteme și proceduri care permit ca aceste informații să fie puse la dispoziția autorităților competente, la cerere.

3. Operatorii economici din sectorul alimentelor și hranei pentru animale dispun de sisteme și proceduri pentru identificarea celorlalte societăți către care au fost furnizate produsele lor. Aceste informații sunt puse la dispoziția autorităților competente, la cerere.

4. Alimentele sau hrana pentru animale care sunt introduse pe piață sau este de așteptat să fie introduse pe piață în Comunitate sunt etichetate sau identificate în mod corespunzător pentru facilitarea posibilității trasabilității lor, prin documentație sau informații adecvate, în conformitate cu cerințele relevante ale dispozițiilor mai specifice.

5. În conformitate cu procedura stabilită în articolul 58 alineatul (2), pot fi adoptate dispoziții referitoare la aplicarea cerințelor din prezentul articol în sectoare specifice.

Articolul 19

Responsabilități în domeniul alimentar:
operatorii economici din sectorul alimentar

1. În cazul în care un operator economic din sectorul alimentar consideră sau are motive să creadă că un aliment pe care l-a importat, produs, prelucrat, fabricat sau distribuit nu satisface cerințele de siguranță alimentară, el inițiază de îndată procedurile pentru retragerea alimentului respectiv de pe piață dacă alimentul a ieșit de sub controlul imediat al respectivului agent inițial și informează despre aceasta autoritățile competente. În cazul în care produsul ar putea să fi ajuns la consumator, operatorul informează în mod eficient și precis consumatorii în legătură cu motivul retragerii acestuia și, dacă este necesar, retrag de la consumatori produsele care le-au fost deja furnizate, atunci când alte măsuri nu sunt suficiente pentru realizarea unui nivel ridicat de protecție a sănătății.

2. Un operator economic din sectorul alimentar responsabil pentru activități de vânzare cu amănuntul și distribuție care nu afectează ambalarea, etichetarea, siguranța sau integritatea alimentelor inițiază, în limitele activităților sale, proceduri de retragere de pe piață a produselor care nu satisfac cerințele de siguranță alimentară și participă la procesul de siguranță alimentară transmițând mai departe informațiile necesare pentru urmărirea unui aliment, cooperând la acțiunile întreprinse de producători, prelucrători, fabricanți și/sau autoritățile competente.

3. Un operator economic din sectorul alimentar informează de îndată autoritățile competente dacă el consideră sau are motive să creadă că un aliment care este introdus pe piață poate fi dăunător pentru sănătatea umană. Operatorii economici informează autoritățile competente în legătură cu acțiunile întreprinse pentru prevenirea riscurilor asupra consumatorului final și nu împiedică sau descurajează orice persoană să coopereze, în conformitate cu legislația națională și practica legală, cu autoritățile competente, în cazurile în care aceasta ar putea preveni, reduce sau elimina un risc rezultat dintr-un aliment.

4. Operatorii economici din sectorul alimentar colaborează cu autoritățile competente la acțiunile întreprinse pentru evitarea sau reducerea riscurilor prezentate de un aliment pe care ei îl furnizează sau l-au furnizat.

Articolul 20

Responsabilități în domeniul hranei pentru animale: operatorii economici din sectorul hranei pentru animale

1. În cazul în care un operator economic din sectorul hranei pentru animale consideră sau are motive să creadă că o anumită hrană pentru animale pe care a importat-o, a produs-o, a prelucrat-o, a fabricat-o sau a distribuit-o nu satisface cerințele de siguranță referitoare la hrana pentru animale, el inițiază de îndată procedurile pentru retragerea hranei pentru animale respective de pe piață și informează despre aceasta autoritățile competente. În aceste împrejurări sau, în cazul articolului 15 alineatul (3), dacă partida, lotul sau transportul respectiv nu îndeplinesc cerințele în domeniul siguranței hranei pentru animale, hrana pentru animale respectivă este distrusă, în afara cazurilor în care autoritatea competentă este satisfăcută de o altă soluție. Agentul informează în mod eficient și precis utilizatorii hranei pentru animale în legătură cu motivul retragerii acesteia și, dacă este necesar, retrage de la ei produsele care le-au fost deja furnizate, atunci când alte măsuri nu sunt suficiente pentru realizarea unui nivel ridicat de protecție a sănătății.

2. Un operator economic din sectorul hranei pentru animale responsabil de activități de vânzare cu amănuntul și distribuție care nu afectează ambalarea, etichetarea, siguranța sau integritatea hranei pentru animale inițiază, în limitele activităților sale, proceduri de retragere de pe piață a produselor care nu satisfac cerințele de siguranță a hranei pentru animale și participă la procesul de siguranță alimentară transmițând mai departe informațiile necesare pentru urmărirea hranei pentru animale, cooperând la acțiunile întreprinse de producători, prelucrători, fabricanți și/sau autoritățile competente.

3. Un operator economic din sectorul hranei pentru animale notifică de îndată autoritățile competente în cazul în care consideră sau are motive să creadă că o anumită hrană pentru animale introdusă pe piață ar putea să fie neconformă cu cerințele referitoare la siguranța hranei pentru animale. El informează autoritățile competente în legătură cu acțiunile întreprinse pentru prevenirea riscurilor rezultate din utilizarea hranei pentru animale și nu împiedică sau descurajează orice persoană să coopereze, în conformitate cu legislația națională și practica legală, cu autoritățile competente, în cazurile în care aceasta ar putea preveni, reduce sau elimina un risc rezultat dintr-o hrană pentru animale.

4. Operatorii economici din sectorul hranei pentru animale colaborează cu autoritățile competente la acțiunile întreprinse pentru evitarea sau reducerea riscurilor prezentate de o hrană pentru animale pe care ei o furnizează ori au furnizat-o.

Articolul 21

Răspunderea

Dispozițiile prezentului capitol nu aduc atingere Directivei 85/374/CEE a Consiliului din 25 iulie 1985 privind armonizarea actelor cu putere de lege și actelor administrative din statele membre referitoare la răspunderea pentru produsele neconforme¹.

¹ JO L 210, 7.8.1985, p. 29. Directivă, astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 1999/34//CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 141, 4.6.1999, p. 20)

CAPITOLUL III

AUTORITATEA EUROPEANĂ PENTRU SIGURANȚA ALIMENTARĂ

SECȚIUNEA I

COMPETENȚE ȘI ATRIBUȚII

Articolul 22

Competențele autorității

1. Se instituie Autoritatea Europeană pentru Siguranța Alimentară, denumită în continuare "autoritatea".

2. Autoritatea asigură consultanță științifică precum și asistență tehnică și științifică pentru legislația și politicile Comunității în toate domeniile care au un impact direct sau indirect asupra siguranței alimentelor și a hranei pentru animale. Ea furnizează informații independente referitoare la toate chestiunile din aceste domenii și notifică riscurile.

3. Autoritatea contribuie la realizarea unui nivel ridicat de protecție a vieții și sănătății umane și, în această privință, ține seama de sănătatea și bunăstarea animalelor, sănătatea plantelor și mediul înconjurător, în contextul funcționării pieței interne.

4. Autoritatea colectează și analizează datele care permit caracterizarea și monitorizarea riscurilor cu impact direct sau indirect asupra siguranței alimentelor hranei pentru animale.

5. Competențele autorității includ, de asemenea, furnizarea de:

(a) consultanță științifică precum și asistență tehnică și științifică privind nutriția umană în legătură cu legislația comunitară și, la cererea Comisiei, asistență privind notificarea în ceea ce privește problemele de nutriție în cadrul programului de sănătate comunitar;

(b) aviz științific cu privire la probleme legate de sănătatea și bunăstarea animalelor și sănătatea plantelor;

(c) aviz științific privind alte produse în afara alimentelor și hranei pentru animale, legat de organismele modificate genetic, așa cum sunt definite de Directiva 2001/18/CE și fără a aduce atingere procedurilor stabilite în aceasta.

6. Autoritatea furnizează avize științifice care servesc drept bază științifică pentru elaborarea și adoptarea de măsuri comunitare în domeniile care țin de competența sa.

7. Autoritatea își îndeplinește atribuțiile în condițiile care îi permit să servească drept punct de referință având în vedere independența sa, calitatea științifică și tehnică a avizelor pe care le emite și informațiile pe care le difuzează, transparența procedurilor și metodelor sale de operare, precum și grija cu care îndeplinește misiunile ce i-au fost atribuite.

Autoritatea funcționează în strânsă cooperare cu organele competente din statele membre care îndeplinesc atribuții similare.

8. Autoritatea, Comisia și statele membre cooperează pentru promovarea unei coerențe efective între funcțiile de evaluare a riscului, managementul riscului și comunicare a riscului.

9. Statele membre cooperează cu autoritatea pentru asigurarea îndeplinirii competențelor sale.

Articolul 23

Atribuțiile autorității

Atribuțiile autorității sunt următoarele:

(a) să furnizeze instituțiilor comunitare și statelor membre cele mai bune avize științifice în toate cazurile prevăzute de legislația comunitară și în privința oricăror probleme care sunt de competența sa;

(b) să promoveze și să coordoneze realizarea unor metodologii uniforme de evaluare a riscului în domeniile ce fac parte din atribuțiile sale;

(c) să furnizeze asistență științifică și tehnică Comisiei în domeniile care țin de competența sa și, atunci când i se cere aceasta, în interpretarea și analizarea avizelor privind evaluarea riscului;

(d) să comande studii științifice necesare pentru realizarea misiunii sale;

(e) să caute, să colecteze, să colaboreze, să analizeze și să rezume date științifice și tehnice din domeniile care se încadrează în misiunea sa;

(f) să întreprindă acțiuni de identificare și caracterizare a riscurilor ce pot apărea, în domeniile aflate

în cadrul misiunii sale;

(g) să înființeze un sistem de rețele de organizații funcționând în domeniile care țin de competența sa și să răspundă pentru funcționarea lor,

(h) să asigure asistență științifică și tehnică, la cererea Comisiei, pentru procedurile de management al crizelor implementate de Comisie cu privire la siguranța alimentară și a hranei pentru animale;

(i) să asigure asistență științifică și tehnică, la cererea Comisiei, în vederea îmbunătățirii cooperării dintre Comunitate, țările candidate, organizațiile internaționale și țările terțe, în domeniile care se încadrează în misiunea sa;

(j) să ia măsuri pentru ca publicul și părțile interesate să primească informații rapide, demne de încredere, obiective și cuprinzătoare în domeniile care se încadrează în misiunea sa;

(k) să exprime în mod independent propriile sale concluzii și orientări în problemele care se încadrează în misiunea sa;

(l) să execute oricare altă sarcină care i se atribuie de către Comisie în cadrul misiunii sale.

SECȚIUNEA 2 ORGANIZAREA

Articolul 24 Organele autorității

Autoritatea cuprinde:

- (a) un Consiliu de administrație;
- (b) un director executiv și personalul său;
- (c) un Forum Consultativ;
- (d) un Comitet științific și comisii științifice.

Articolul 25 Consiliul de administrație

1. Consiliul de administrație este compus din 14 membri numiți de Consiliu cu consultarea Parlamentului European, în baza unei liste redactată de Comisie, care include un număr de candidați substanțial mai mare decât numărul de membri ce urmează a fi numiți, plus un reprezentant al Comisiei. Patru dintre membri trebuie să fi lucrat în organizații reprezentând consumatorii și alte interese din lanțul alimentar.

Lista redactată de către Comisie, însoțită de documentația relevantă se transmite Parlamentului European. În cel mai scurt timp și în trei luni de la comunicare, Parlamentul European poate să transmită avizul său Consiliului, care numește apoi Consiliul de administrație.

Membrii Consiliului de administrație se numesc astfel încât să se asigure cele mai ridicate standarde de competență, o gamă largă de experiențe în materie și, în concordanță cu acestea, o cât mai mare repartizare geografică pe teritoriul Uniunii.

2. Mandatul membrilor este de patru ani și poate fi reînnoit o dată. Cu toate acestea, pentru primul mandat, această perioadă este de șase ani pentru jumătate din membri.

3. Consiliul de administrație adoptă regulamentul intern al autorității pe baza unei propuneri a directorului executiv. Regulamentul se dă publicității.

4. Consiliul de administrație alege unul dintre membrii săi ca președinte pentru o perioadă de doi ani, care poate fi reînnoită.

5. Consiliul de administrație adoptă propriul regulament de procedură.

În cazul în care nu se prevede altfel, Consiliul de administrație hotărăște prin majoritatea membrilor săi.

6. Consiliul de administrație se întrunește la invitația președintelui sau la solicitarea a cel puțin o treime din membrii săi.

7. Consiliul de administrație se asigură că autoritatea își îndeplinește competențele și execută atribuțiile care îi revin în condițiile stabilite de prezentul regulament.

8. Anual înainte de 31 ianuarie, Consiliul de administrație adoptă agenda de lucru a autorității pentru anul respectiv. De asemenea, el adoptă un program multianual revizibil. Consiliul de administrație se asigură că aceste programe sunt conforme cu prioritățile legislative și de politică ale Comunității în domeniul siguranței alimentare.

Anual, înainte de 30 martie, Consiliul de administrație adoptă raportul general privind activitățile autorității pentru anul anterior.

9. Consiliul de administrație, după ce primește aprobarea Comisiei și avizul Curții de Conturi, adoptă regulamentul financiar al autorității care specifică, în special, procedura de elaborare și execuție a bugetului autorității, conform articolului 142 din regulamentul financiar din 21 decembrie 1977 aplicabil bugetului general al Comunităților Europene¹ și cerințelor legislative privind investigațiile efectuate de Oficiul European Antifraudă.

10. Directorul executiv ia parte la ședințele Consiliului de administrație, fără drept de vot și asigură secretariatul. Consiliul de administrație invită președintele Comitetului Științific să participe la întrunirile sale, fără drept de vot.

¹ JO L 356, 31.12.1977, p. 1. Regulament, astfel cum a fost modificat ultima dată prin Regulamentul (CE, CECO, Euratom) nr. 762/2001 (JO L 111, 20.4.2001, p. 1)

Articolul 26

Directorul executiv

1. Directorul executiv este numit de Consiliul de administrație, pe baza unei liste de candidați propusă de Comisie după un concurs deschis, în urma publicării în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene și în alte publicații a unei invitații de exprimare a interesului, pe o perioadă de cinci ani, cu posibilitatea reînnoirii mandatului. Înainte de numire, candidatul desemnat de Consiliul de administrație este invitat fără întârziere să facă o declarație în fața Parlamentului European și să răspundă la întrebările puse de membrii acestei instituții. Directorul executiv poate fi îndepărtat din funcție prin votul majorității membrilor Consiliului de administrație.

2. Directorul executiv este reprezentantul legal al autorității și răspunde de:

- (a) administrarea de zi cu zi a autorității;
- (b) realizarea unei propuneri pentru programele de lucru ale autorității, prin consultări cu Comisia;
- (c) aplicarea programelor de lucru și a deciziilor adoptate de Consiliul de administrație;
- (d) asigurarea sprijinului științific, tehnic și administrativ adecvat pentru Comitetul științific și Comisiile științifice;
- (e) asigurarea îndeplinirii atribuțiilor de către autoritate în conformitate cu cerințele utilizatorilor săi, în special cu privire la caracterul adecvat al serviciilor furnizate și a timpului necesar;
- (f) realizarea unei situații a veniturilor și cheltuielilor și execuția bugetului autorității;
- (g) toate problemele de personal;
- (h) dezvoltarea și menținerea contactului cu Parlamentul European, precum și asigurarea unui dialog adecvat cu comitetele sale relevante.

3. În fiecare an, directorul executiv înaintează spre aprobare Consiliului de administrație:

- (a) un proiect de raport general referitor la toate activitățile autorității în anul anterior;
- (b) proiecte de programe de lucru;
- (c) proiectul situației financiare anuale pentru anul anterior;
- (d) proiectul de buget pentru anul următor.

În urma adoptării de către Consiliul de administrație, directorul executiv înaintează raportul general și programele către Parlamentul European, Consiliu, Comisie și statele membre și ia măsuri pentru publicarea lor.

4. Directorul executiv aprobă toate cheltuielile financiare ale autorității și raportează Consiliului de administrație în privința activităților autorității.

Articolul 27

Forumul Consultativ

1. Forumul Consultativ este compus din reprezentanți ai organelor competente din statele membre care execută atribuții similare ce cele ale autorității, fiecare stat membru desemnând câte un reprezentant. Reprezentanții pot fi înlocuiți de supleanți, numiți în același timp.

2. Membrii Forumului Consultativ nu pot fi membri ai Consiliului de administrație.

3. Forumul Consultativ consiliază directorul executiv în îndeplinirea îndatoririlor sale conform prezentului regulament, în special pentru redactarea unei propuneri privind programul de lucru al autorității. Directorul executiv poate solicita, de asemenea, consultanță din partea Forumului Consultativ în privința stabilirii unei ordini de priorități a solicitărilor de avize științifice.

4. Forumul Consultativ constituie un mecanism pentru un schimb de informații asupra riscurilor potențiale și colectarea într-un fond comun a cunoștințelor. El asigură o strânsă cooperare între autoritate și organele competente din statele membre, în special în privința următoarelor aspecte:

(a) evitarea dublării studiilor științifice ale autorității cu cele ale statelor membre, conform articolului 32;

(b) în împrejurările identificate în articolul 30 alineatul (4), dacă autoritatea și un organ național sunt obligate să coopereze;

(c) promovarea realizării unei rețele europene de organizații ce activează în domeniile care se încadrează în misiunea autorității, conform articolului 36 alineatul (1);

(d) cazurile în care autoritatea sau un stat membru constată apariția unui risc.

5. Forumul Consultativ este prezidat de directorul executiv. El se întrunește cu regularitate la invitația președintelui său sau la solicitarea unei treimi din membrii săi și de cel puțin patru ori pe an. Procedurile sale de funcționare sunt specificate în regulamentul intern al Autorității și sunt făcute publice.

6. Autoritatea asigură sprijinul tehnic și logistic necesar pentru Forumul Consultativ și asigură secretariatul pentru întrunirile sale.

7. La lucrările Forumului Consultativ pot participa reprezentanți ai departamentelor Comisiei.

Directorul executiv poate invita să participe reprezentanți ai Parlamentului European și ai altor organe relevante.

Atunci când Forumul Consultativ discută probleme prevăzute la articolele 22 alineatul (5) litera (b), la lucrările sale pot participa reprezentanți ai organelor competente din statele membre care îndeplinesc atribuții similare celor menționate în articolul 22 alineatul (5) litera (b), fiecare stat membru putând desemna câte un reprezentant.

Articolul 28

Comitetul științific și comisiile științifice

1. Comitetul științific și comisiile științifice permanente răspund de emiterea avizelor științifice ale autorității, fiecare în propria arie de competență și au posibilitatea, atunci când este necesar, să organizeze audieri publice.

2. Comitetul științific răspunde de coordonarea generală, necesară pentru asigurarea consecvenței procedurii de aviz științific, în special cu privire la adoptarea procedurilor de lucru și armonizarea

metodelor de lucru. El furnizează avize privind probleme multisectoriale, care sunt de competența mai multor comisii științifice, precum și probleme care nu țin de sfera de competență a nici unei comisii științifice.

Atunci când este necesar și în special în cazul chestiunilor care nu intră în aria de competență a nici uneia dintre comisiile științifice, comitetul științific stabilește grupuri de lucru. În aceste cazuri, el se bazează pe experiența respectivelor grupuri de lucru pentru a elabora avize științifice.

3. Comitetul științific este alcătuit din președinții comisiilor științifice și din șase experți științifici independenți, care nu fac parte din nici o comisie științifică.

4. Comisiile științifice sunt alcătuite din experți științifici independenți. Atunci când se înființează autoritatea, se înființează și următoarele comisii științifice:

(a) Comisia pentru aditivi alimentari, arome, mijloace auxiliare de prelucrare și materiale în contact cu alimentele;

(b) Comisia pentru aditivi și substanțe sau produse utilizate în hrana animalelor;

(c) Comisia pentru sănătatea plantelor, produse de protecție a plantelor și reziduurile lor;

(d) Comisia pentru organisme modificate genetic;

(e) Comisia pentru produse dietetice, nutriție și alergii;

(f) Comisia pentru pericole biologice;

(g) Comisia pentru contaminanți din lanțul alimentar;

(i) Comisia pentru sănătatea și bunăstarea animalelor.

Numărul și denumirea comisiilor științifice pot fi adaptate de Comisie, ținând seama de progresul științific și tehnic, la solicitarea autorității, conform procedurii menționate în articolul 58 alineatul (2).

5. Membrii comitetului științific care nu sunt membri ai comisiilor științifice, precum și membrii comisiilor științifice se numesc de către Consiliul de administrație, la propunerea directorului executiv, pentru un mandat de trei ani reînnoibil, în urma publicării în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene, în publicații științifice de renume și pe site-ul de Internet al autorității a unei invitații de exprimare a interesului.

6. Comitetul științific și comisiile științifice aleg fiecare un președinte și doi vicepreședinți dintre membrii lor.

7. Comitetul științific și comisiile științifice hotărăște cu majoritate de voturi. Avizele minoritare se consemnează.

8. Reprezentanții departamentelor Comisiei au dreptul să participe la reuniunile comitetului științific, ale comisiilor științifice și ale grupurilor lor de lucru. Dacă sunt invitați să facă aceasta, ei pot asista pentru lămuriri sau informare, dar nu trebuie să influențeze discuțiile.

9. Procedurile de funcționare și cooperare ale comitetului științific și ale comisiilor științifice se prevăd de regulamentul intern al autorității.

Aceste proceduri sunt legate în primul rând de:

(a) numărul de mandate consecutive pe care poate să-l aibă un membru al unui comitet științific sau al unei comisii științifice;

(b) numărul de membri ai fiecărei comisii științifice;

(c) procedura de rambursare a cheltuielilor membrilor comitetului științific și ai comisiilor științifice;

(d) modul în care se repartizează atribuțiile și solicitările de avize științifice comitetului științific și comisiilor științifice;

(e) crearea și organizarea grupurilor de lucru ale comitetului științific și comisiilor științifice, precum și posibilitatea includerii unor experți externi în aceste grupuri de lucru;

(f) posibilitatea invitării unor observatori la întrunirile comitetului științific și comisiilor științifice;

(g) posibilitatea organizării unor audieri publice.

SECȚIUNEA 3 FUNCȚIONAREA

Articolul 29 Avizele științifice

1. Autoritatea emite un aviz științific:

(a) la solicitarea Comisiei, cu privire la orice aspect care ține de competența sa și în toate cazurile în care legislația comunitară prevede consultarea autorității;

(b) din proprie inițiativă, pentru chestiunile care țin de competența sa.

Parlamentul European sau un stat membru pot solicita autorității să emită un aviz științific referitor la aspecte care țin de competența sa.

2. Solicitățile menționate la alineatul (1) sunt însoțite de informații de fond care clarifică problemele științifice care trebuie abordate și interesul Comunității.

3. În cazurile în care legislația comunitară nu specifică un termen pentru emiterea unui aviz științific, autoritatea emite avize științifice în termenul prevăzut în solicitările avizelor, cu excepția unor împrejurări justificate corespunzător.

4. În cazurile în care se fac solicitări diferite pentru aceleași aspecte sau în cazurile în care solicitarea nu este conformă cu alineatul (2) sau este neclară, autoritatea poate fie să refuze, fie să propună modificări ale unei solicitări de aviz, prin consultări cu instituția sau cu statul membru care a adresat solicitarea. Justificările refuzului se transmit instituției sau statului membru/statelor membre care a formulat/au formulat solicitarea.

5. În cazurile în care autoritatea a emis deja un aviz științific referitor la un subiect specific dintr-o solicitare, ea poate refuza solicitarea dacă ajunge la concluzia că nu există elemente științifice noi care să justifice re-examinarea. Justificările refuzului sunt transmise instituției sau statului membru/statelor membre care a formulat/au formulat solicitarea.

6. Regulile pentru aplicarea prezentului articol se stabilesc de către Comisie după consultări cu autoritatea, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 58 alineatul (2). Aceste reguli specifică, în special:

(a) procedura ce urmează a fi aplicată de autoritate solicitărilor primite;

(b) îndrumări privind evaluarea științifică a substanțelor, produselor sau proceselor care sunt supuse, în temeiul legislației comunitare, unui sistem de autorizare prealabilă sau introducerii pe o listă pozitivă, în special în cazurile în care legislația comunitară prevede sau autorizează prezentarea unui dosar în acest scop de către solicitant.

7. Regulamentul intern al autorității specifică cerințele referitoare la format, fondul explicativ și publicarea unui aviz științific.

Articolul 30 Avize științifice divergente

1. Autoritatea își exercită vigilența pentru a identifica din timp orice sursă posibilă de divergențe între avizele sale științifice și avizele științifice emise de alte organe care îndeplinesc atribuții similare.

2. În cazul în care autoritatea identifică o potențială sursă de divergențe, ea contactează organul respectiv pentru a se asigura că toate informațiile științifice relevante sunt împărtășite și pentru a identifica aspectele științifice potențial litigioase.

3. În cazul în care s-a identificat o divergență semnificativă în privința unei probleme științifice, iar organul respectiv este o agenție comunitară sau unul dintre comitetele științifice ale Comisiei, autoritatea și organul respectiv sunt obligate să coopereze fie pentru rezolvarea divergenței, fie pentru prezentarea unui document comun către Comisie prin care se clarifică problemele științifice divergente și se identifică aspectele incerte referitoare la date. Acest document este făcut public.

4. În cazul în care s-a identificat o divergență semnificativă în privința unor probleme științifice, iar

organul respectiv este un organ dintr-un stat membru, autoritatea și organul național sunt obligate să coopereze fie pentru rezolvarea divergenței, fie pentru elaborarea unui document comun prin care se clarifică problemele științifice divergente și se identifică aspectele incerte referitoare la date. Acest document este făcut public.

Articolul 31

Asistența științifică și tehnică

1. Autoritatea poate fi solicitată de către Comisie să asigure asistență științifică sau tehnică în orice domeniu care ține de competența sa. Atribuțiile de asigurare a asistenței științifice și tehnice constau din lucrări științifice sau tehnice ce presupun aplicarea unor principii științifice sau tehnice bine stabilite, care nu necesită o evaluare științifică din partea Comitetului științific sau a unei comisii științifice. Aceste atribuții pot include, în special, asistența acordată Comisiei pentru stabilirea sau evaluarea criteriilor tehnice, precum și asistența acordată Comisiei pentru instituirea unor orientări cu caracter tehnic.

2. În cazul în care Comisia transmite autorității o solicitare de asistență științifică sau tehnică, ea specifică, de acord cu autoritatea, termenul în care trebuie îndeplinită această atribuție.

Articolul 32

Studii științifice

1. Utilizând cele mai bune resurse științifice disponibile, autoritatea comandă studii științifice necesare pentru îndeplinirea atribuțiilor sale. Aceste studii sunt comandate în mod deschis și transparent. Autoritatea va căuta să evite dublarea cu programele de cercetări ale statelor membre sau ale Comunității și să încurajeze cooperarea printr-o coordonare adecvată.

2. Autoritatea informează Parlamentul European, Comisia și statele membre cu privire la rezultatele studiilor sale științifice.

Articolul 33

Colectarea datelor

1. Autoritatea caută, colectează, colaționează, analizează și rezumă date științifice și tehnice relevante în domeniile care țin de competența sa. Aceasta implică, în special, colectarea de date referitoare la:

- (a) consumul de alimente și expunerea indivizilor la riscurile legate de consumul de alimente;
- (b) incidența și extinderea riscului biologic;
- (c) factorii de contaminare din alimente și din hrana animalelor;
- (d) reziduuri.

2. În domeniile menționate la alineatul (1), autoritatea lucrează în strânsă cooperare cu toate organizațiile care operează în domeniul colectării datelor, inclusiv cele din țările candidate, țări terțe sau organisme internaționale.

3. Statele membre adoptă măsurile necesare pentru ca datele pe care le obțin în domeniile menționate la alineatele (1) și (2) să fie transmise autorității.

4. Autoritatea înaintează statelor membre și Comisiei recomandări adecvate de natură să sporească comparabilitatea tehnică a datelor primite și a analizelor, pentru a facilita consolidarea la nivel comunitar.

5. În termen de un an de la data intrării în vigoare a prezentului regulament, Comisia publică un inventar al sistemelor de colectare a datelor existente la nivel comunitar în domeniile care țin de competența autorității.

Raportul însoțit, dacă este cazul, de propuneri, indică în special:

(a) pentru fiecare sistem, rolul care ar trebui să fie exercitat de autoritate și orice modificare sau îmbunătățire care ar putea fi necesară pentru a permite autorității să-și îndeplinească misiunea, în cooperare cu statele membre;

(b) neajunsurile care ar trebui remediate pentru a permite autorității să colecteze și să sintetizeze la nivel comunitar date cu caracter științific și tehnic relevante în domeniile de care răspund.

6. Autoritatea transmite rezultatele activității sale în domeniul colectării datelor către Parlamentul European, Comisie și statele membre.

Articolul 34

Identificarea apariției riscurilor

1. Autoritatea stabilește proceduri de monitorizare privind căutarea, colectarea, colaționarea și analizarea sistematică a informațiilor și datelor, în vederea identificării noilor riscuri în domeniile care țin de competența sa.

2. În cazul în care autoritatea are informații care o determină să presupună apariția unui risc serios, ea solicită informații suplimentare de la statele membre, de la alte agenții comunitare și de la Comisie. Statele membre, agențiile comunitare respective și Comisia răspund de urgență și transmit orice informație relevantă pe care o dețin.

3. Autoritatea utilizează toate informațiile pe care le primește pe durata îndeplinirii misiunii sale în vederea identificării unui nou risc.

4. Autoritatea transmite Parlamentului European, Comisie și statelor membre evaluarea și informațiile obținute în privința noilor riscuri.

Articolul 35

Sistemul de alertare rapidă

Pentru a permite îndeplinirea cu maximă eficiență a atribuțiilor de monitorizare a riscurilor pe care le prezintă alimentele pentru nutriție și sănătate, autoritatea primește orice mesaj transmis prin sistemul de alertare rapidă. Ea analizează conținutul acestor mesaje pentru a furniza Comisiei și statelor membre orice informație solicitată în vederea analizării riscurilor.

Articolul 36

Conectarea într-o rețea a organizațiilor care funcționează în domeniile care țin de competența autorității

1. Autoritatea promovează conectarea într-o rețea europeană a organizațiilor care funcționează în domeniile care țin de competența autorității. Obiectivul conectării la o rețea este, în special, acela de a facilita un cadru de cooperare științifică prin coordonarea activităților, schimbul de informații, crearea și aplicarea unor proiecte comune, schimbul de experiență și cele mai bune practici în domeniile care țin de competența autorității.

2. Consiliul de administrație, hotărând la propunerea directorului executiv, alcătuiește o listă ce va fi făcută publică cu organizațiile competente desemnate de statele membre care pot asista autoritatea, fie individual fie în cadrul unor rețele, în îndeplinirea misiunii sale. Autoritatea poate încredința acestor organizații anumite atribuții, în special lucrări pregătitoare pentru avizele științifice, asistența științifică și tehnică, colectarea datelor și identificarea noilor riscuri. Unele dintre aceste atribuții pot fi eligibile pentru sprijin financiar.

3. Regulile pentru aplicarea alineatelor (1) și (2) se stabilesc de către Comisie, după consultări cu autoritatea, în conformitate cu procedura menționată în articolul 58 alineatul (2). Aceste reguli specifică, în special, criteriile pentru includerea unui institut pe lista organizațiilor competente

desemnate de statele membre, măsurile luate pentru stabilirea unor cerințe de calitate armonizate și regulile financiare care reglementează orice sprijin financiar.

4. În termen de un an de la data intrării în vigoare a prezentului regulament, Comisia publică un inventar al sistemelor comunitare existente în domeniile care țin de competența autorității, care prevăd ca statele membre să realizeze anumite atribuții în domeniul evaluării științifice, în special examinarea dosarelor de autorizare. Raportul, care este însoțit de propuneri atunci când este cazul, va indica în special, pentru fiecare sistem, orice modificare sau îmbunătățire care ar putea fi necesară pentru a permite autorității săși îndeplinească misiunea.

SECȚIUNEA 4

INDEPENDENȚA, TRANSPARENȚA, CONFIDENȚIALITATEA ȘI COMUNICAREA

Articolul 37

Independența

1. Membrii Consiliului de administrație, membrii Forumului Consultativ și directorul executiv se angajează să acționeze independent în interesul public.

În acest scop, ei fac un angajament și o declarație de interese, indicând fie absența oricărui interes care s-ar putea considera că prejudiciază independența lor fie oricare interese directe sau indirecte care s-ar putea considera că prejudiciază independența lor. Aceste declarații se fac anual, în scris.

2. Membrii Comitetului științific și ai comisiilor științifice se angajează să acționeze independent de orice influență externă.

În acest scop, ei fac un angajament și o declarație de interese, indicând fie absența oricărui interes care s-ar putea considera că prejudiciază independența lor fie oricare interese directe sau indirecte care s-ar putea considera că prejudiciază independența lor. Aceste declarații se fac anual, în scris.

3. Membrii Consiliului de administrație, directorul executiv, membrii Forumului Consultativ, membrii Comitetului științific și ai comisiilor științifice, precum și experții străini care participă la grupurile lor de lucru declară la fiecare întrunire orice interes care ar putea fi considerat ca dăunând independenței lor în legătură cu subiectele ordinii de zi.

Articolul 38

Transparența

1. Autoritatea ia măsuri pentru a-și desfășura activitățile cu un nivel ridicat de transparență.

Ea face publice fără întârziere, în special:

- (a) ordinea de zi și procesele verbale ale întrunirilor Comitetului științific și ale comisiilor științifice;
- (b) avizele Comitetului științific și ale comisiilor științifice imediat după adoptare, incluzându-se întotdeauna avizele minoritare;
- (c) fără să aducă atingere articolelor 39 și 41, informațiile pe care se bazează avizele sale;
- (d) declarațiile de interes anuale făcute de membrii Consiliului de administrație, directorul executiv, membrii Forumului Consultativ, membrii Comitetului științific și ai comisiilor științifice, precum și declarațiile de interes făcute în legătură cu subiectele de pe ordinea de zi a întrunirilor.
- (e) rezultatele studiilor sale științifice;
- (f) raportul anual al activităților sale;
- (g) solicitările de aviz științific ale Parlamentului European, ale Comisiei sau ale statelor membre care au fost refuzate sau modificate și justificările pentru refuz sau modificare.

2. Consiliul de administrație își desfășoară reuniunile în public, în afara cazurilor în care, hotărând pe baza unei propuneri a directorului executiv, decide altfel pentru puncte administrative specifice de pe ordinea sa de zi și poate autoriza reprezentanții consumatorilor sau alte părți interesate să participe la

unele lucrări în calitate de observatori.

3. Autoritatea stabilește în regulamentul său intern măsuri practice pentru aplicarea regulilor de transparență prevăzute la alineatele (1) și (2).

Articolul 39

Confidențialitatea

1. Prin derogare de la articolul 38, autoritatea nu divulgă terților informațiile confidențiale pe care le primește și pentru care a fost solicitat și s-a motivat regimul de confidențialitate, cu excepția informațiilor care trebuie făcute publice dacă împrejurările o cer, în vederea protejării sănătății populației.

2. Membrii Consiliului de administrație, directorul executiv, membrii Forumului Consultativ, membrii Comitetului științific și ai comisiilor științifice, precum și experții străini care participă la grupurile lor de lucru, membrii Forumului Consultativ și membrii personalului autorității, chiar și după încetarea atribuțiilor lor, se supun cerințelor de confidențialitate în temeiul articolului 287 din tratat.

3. Concluziile avizelor științifice emise de autoritate în legătură cu efectele previzibile asupra sănătății nu sunt confidențiale sub nici un motiv.

4. Autoritatea stabilește în regulamentul său intern măsuri practice pentru aplicarea regulilor de confidențialitate prevăzute la alineatele (1) și (2).

Articolul 40

Comunicări din partea autorității

1. Autoritatea emite comunicate din proprie inițiativă în domeniile care țin de competența sa, fără a aduce atingere competenței Comisiei de a comunica deciziile sale în privința managementului riscurilor.

2. Autoritatea ia măsuri pentru ca publicul și părțile interesate să primească rapid informații obiective, sigure și ușor accesibile, în special cu privire la rezultatele activității sale. Pentru realizarea acestor obiective, autoritatea întocmește și difuzează materiale cu caracter de informare pentru publicul larg.

3. Autoritatea lucrează în strânsă colaborare cu Comisia și cu statele membre pentru promovarea coerenței necesare în procesul de comunicare a riscurilor.

Autoritatea publică toate avizele emise de ea, în conformitate cu articolul 38.

4. Autoritatea asigură cooperarea adecvată cu organele competente din statele membre și alte părți interesate cu privire la campaniile de informare a publicului.

Articolul 41

Accesul la documente

1. Autoritatea asigură accesul larg la documentele pe care le deține.

2. Consiliul de administrație, hotărând pe baza unei propuneri a directorului executiv, adoptă prevederile aplicabile în ceea ce privește accesul la documentele menționate la alineatul (1), ținând seama de principiile și condițiile generale care reglementează dreptul de acces la documentele instituțiilor comunitare.

Articolul 42

Consumatorii, producătorii și alte părți interesate

Autoritatea întreprinde contacte eficiente cu reprezentanții consumatorilor, reprezentanții producătorilor, prelucrătorii și alte părți interesate.

SECȚIUNEA 5 DISPOZIȚII FINANCIARE

Articolul 43

Adoptarea bugetului autorității

1. Veniturile autorității sunt formate dintr-o contribuție comunitară și a oricărui stat cu care Comunitatea a încheiat acordurile menționate în articolul 49, precum și din taxele percepute pentru publicații, conferințe, instruire și oricare alte activități similare asigurate de autoritate.

2. Cheltuielile autorității includ cheltuielile pentru personal, administrative, de infrastructură și operaționale, precum și cheltuielile rezultate din contracte încheiate cu terți sau rezultând din sprijinul financiar menționat în articolul 36.

3. În timp util, înainte de data menționată la alineatul (5), directorul executiv efectuează o estimare a veniturilor și cheltuielilor autorității pentru anul financiar următor și o înaintează Consiliului de administrație, însoțită de o listă provizorie de posturi.

4. Trebuie să se asigure un echilibru între venituri și cheltuieli.

5. În fiecare an, până la 31 martie, Consiliul de administrație adoptă proiectele de estimări, inclusiv lista provizorie a posturilor, însoțite de programul de lucru preliminar și le transmite Comisiei și statelor cu care Comunitatea a încheiat acordurile menționate în articolul 49. Pe baza acestui proiect, Comisia introduce estimările relevante în proiectul preliminar de buget general al Uniunii Europene, care se transmite Consiliului în temeiul articolului 272 din tratat.

6. După aprobarea bugetului general al Uniunii Europene de către autoritatea bugetară, Consiliul de administrație adoptă bugetul final al autorității și calendarul de lucru, ajustându-le atunci când este necesar la contribuția comunitară. El le înaintează de îndată Comisiei și autorității bugetare.

Articolul 44

Executarea bugetului autorității

1. Directorul executiv execută bugetul autorității.

2. Controlul angajamentelor și plata tuturor cheltuielilor, precum și controlul existenței și recuperarea întregului venit al autorității se fac de către controlorul financiar al Comisiei.

3. În fiecare an, până la 31 martie, directorul executiv înaintează Comisiei, Consiliului de administrație și Curții de Conturi situația detaliată a tuturor conturilor de venituri și cheltuieli pentru anul financiar precedent.

Curtea de Conturi examinează situația financiară în conformitate cu articolul 248 din tratat.

Ea publică un raport anual privind activitățile autorității.

4. Parlamentul European, hotărând pe baza unei recomandări a Consiliului, dă descărcare de gestiune directorului executiv al autorității bugetare cu privire la execuția bugetară.

Articolul 45

Taxe primite de autoritate

În decurs de trei ani de la intrarea în vigoare a prezentului regulament și după consultări cu autoritatea, cu statele membre și cu părțile interesate, Comisia publică un raport privind fezabilitatea și oportunitatea prezentării unei propuneri legislative prin procedura de codecizie și în conformitate cu tratatul, pentru alte servicii asigurate de către autoritate.

SECȚIUNEA 6

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 46

Personalitatea juridică și privilegiile

1. Autoritatea are personalitate juridică. În toate statele membre ea beneficiază de cele mai ample puteri acordate de lege persoanelor juridice. În special, ea poate achiziționa și vinde bunuri mobile și imobile și poate intenta acțiuni în instanță.

2. Protocolul privind privilegiile și imunitățile Comunităților Europene se aplică autorității.

Articolul 47

Răspunderea

1. Răspunderea contractuală a autorității este reglementată de legislația aplicabilă contractului respectiv. Curtea de Justiție a Comunităților Europene are jurisdicția de a emite hotărâri în orice clauză de arbitraj prevăzută într-un contract încheiat de autoritate.

2. În cazul răspunderii necontractuale, autoritatea acordă despăgubiri, în conformitate cu principiile generale comune legislației din statele membre, pentru daunele cauzate de ea sau de angajații săi în timpul îndeplinirii atribuțiilor. Curtea de Justiție are jurisdicție în orice litigiu pentru compensarea daunelor.

3. Răspunderea personală a angajaților săi față de autoritate este reglementată de dispozițiile în materie, aplicabile personalului autorității.

Articolul 48

Personalul

1. Personalul autorității este supus normelor și reglementărilor aplicabile oficialilor și altor membri ai personalului Comunităților Europene.

2. În ceea ce privește personalul său, autoritatea exercită competențele conferite autorității de desemnare.

Articolul 49

Participarea țărilor terțe

Autoritatea este deschisă participării țărilor care au încheiat acorduri cu Comunitatea Europeană, în temeiul cărora ele au adoptat și aplică legislația comunitară în domeniul prevăzut de prezentul regulament.

Natura, amploarea și modul de participare a acestor țări la activitățile autorității se stabilesc în conformitate cu dispozițiile în materie din aceste acorduri, inclusiv dispoziții referitoare la participarea în rețelele pe care le operează autoritatea, înscrierea în lista organizațiilor competente cărora autoritatea poate să le încredințeze anumite atribuții, contribuțiile financiare și personalul.

CAPITOLUL IV

SISTEMUL DE ALERTARE RAPIDĂ, GESTIONARE A CRIZELOR ȘI URGENȚE

SECȚIUNEA 1

SISTEMUL DE ALERTARE RAPIDĂ

Articolul 50

Sistemul de alertare rapidă

1. Prin prezentul document se înființează, sub forma unei rețele, un sistem de alertare rapidă pentru notificarea unui risc direct sau indirect asupra sănătății umane, derivând din alimente sau din hrana pentru animale. Acest sistem implică statele membre, Comisia și autoritatea. Fiecare dintre acestea desemnează un punct de contact, care este membru al rețelei. Comisia răspunde de administrarea rețelei.

2. În cazul în care un membru al rețelei deține o informație legată de existența unui risc grav, direct sau indirect, asupra sănătății umane, derivând din alimente sau din hrana pentru animale, această informație se notifică de îndată Comisiei prin sistemul de alertare rapidă. Comisia transmite de îndată această informație membrilor rețelei.

Autoritatea poate include în notificare orice informație științifică sau tehnică de natură să faciliteze o acțiune adecvată de gestionare a riscurilor de către statele membre.

3. Fără a aduce atingere altor elemente din legislația comunitară, statele membre notifică de îndată Comisiei, prin sistemul de alertare rapidă:

(a) orice măsură pe care au adoptat-o pentru a restricționa introducerea pe piață sau a determina retragerea de pe piață sau returnarea alimentelor sau a hranei pentru animale în vederea protejării sănătății umane, necesitând o acțiune rapidă;

(b) orice recomandare sau acord cu agenți profesioniști care are drept scop, în mod voluntar sau obligatoriu, prevenirea, limitarea sau impunerea unor condiții specifice pentru introducerea pe piață sau eventuala folosire a alimentelor și hranei pentru animale din cauza unui risc major asupra sănătății, necesitând o acțiune rapidă;

(c) orice respingere, legată de un risc direct sau indirect asupra sănătății umane, a unui lot, container sau transport de alimente sau de hrană pentru animale de către o autoritate competentă la un punct de control la frontieră din cadrul Uniunii Europene.

Notificarea este însoțită de o explicare detaliată a motivelor pentru acțiunea întreprinsă de autoritățile competente din statul membru în care a fost emisă notificarea. Ea este urmată în timp util de informații suplimentare, în special în cazul în care măsurile pe care se bazează notificarea sunt modificate sau retrase.

Comisia transmite imediat membrilor rețelei notificarea și informațiile suplimentare primite conform primului și celui de-al doilea paragraf.

În cazul în care un lot, un container sau un transport sunt respinse de o autoritate competentă la un punct de control la frontieră din cadrul Uniunii Europene, Comisia transmite imediat o notificare tuturor punctelor de control la frontieră din Uniunea Europeană, precum și țării terțe de origine.

4. În cazul în care un aliment sau o anumită hrană pentru animale care a făcut obiectul unei notificări prin sistemul de alertare rapidă a fost expediată către o terță țară, Comisia furnizează acesteia informațiile corespunzătoare.

5. Statele membre informează de îndată Comisia cu privire la acțiunea întreprinsă sau la măsurile luate în urma primirii notificărilor și a informațiilor suplimentare transmise prin sistemul de alertare rapidă. Comisia transmite de îndată aceste informații membrilor rețelei.

6. Participarea la sistemul de alertare rapidă poate fi deschisă țărilor candidate, țărilor terțe sau organizațiilor internaționale, pe baza acordurilor dintre Comunitate și acele țări sau organizații internaționale, conform procedurilor definite în respectivele acorduri. Aceasta se bazează pe reciprocitate și include măsuri de confidențialitate echivalente cu cele aplicabile în Comunitate.

Articolul 51

Măsuri de aplicare

Măsurile de aplicare a articolului 50 se adoptă de către Comisie, după discuții cu autoritatea, în

conformitate cu procedura stabilită la articolul 58 alineatul (2). Aceste măsuri prevăd, în special, condițiile și procedurile specifice, aplicabile pentru transmiterea notificărilor și a informațiilor suplimentare.

Articolul 52

Reguli de confidențialitate pentru sistemul de alertare rapidă

1. Informațiile de care dispun membrii rețelei, legate de riscul asupra sănătății umane prezentat de alimente și de hrana animalelor sunt, în general, disponibile pentru public, conform principiului informării specificat la articolul 10. În general, publicul are acces la informații referitoare la identificarea produsului, natura riscului și măsurile luate.

Cu toate acestea, membrii rețelei iau măsuri pentru a se asigura că angajaților lor li se cere să nu divulge informațiile obținute în sensul secțiunii prezente, care, prin natura lor, necesită păstrarea secretului profesional în cazuri justificate în mod adecvat, cu excepția cazurilor în care informațiile trebuie făcute publice, dacă împrejurările cer aceasta, pentru protejarea sănătății umane.

2. Protejarea secretului profesional nu împiedică difuzarea către autoritățile competente a informațiilor relevante pentru eficientizarea activităților de supraveghere a pieței și de aplicare a legii în domeniul alimentelor și al hranei pentru animale. Autoritățile care primesc informații care intră sub incidența secretului profesional asigură protejarea lor, în conformitate cu alineatul (1).

SECȚIUNEA 2

URGENTE

Articolul 53

Măsuri de urgență privind alimentele și hrana pentru animale care își au originea în Comunitate sau sunt importate dintr-o țară terță

1. În cazurile în care este evident că alimentele sau hrana pentru animale care își au originea în Comunitate sau sunt importate dintr-o țară terță ar putea reprezenta un risc major pentru sănătatea umană, sănătatea animalelor sau mediul înconjurător iar acest risc nu poate fi combătut în mod satisfăcător prin măsurile luate de statul membru respectiv/statele membre respective, Comisia, hotărând în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 58 alineatul (2), din proprie inițiativă sau la solicitarea unui stat membru, adoptă de îndată una sau mai multe dintre următoarele măsuri, în funcție de gravitatea situației:

(a) în cazul alimentelor sau hranei pentru animale care își au originea în Comunitate:

(i) suspendarea introducerii pe piață sau a utilizării alimentului respectiv;

(ii) suspendarea introducerii pe piață sau a utilizării hranei pentru animale respective;

(iii) stabilirea unor condiții speciale pentru alimentele sau hrana pentru animale respective;

(iv) oricare altă măsură interimară adecvată;

(b) în cazul alimentelor sau hranei pentru animale importate dintr-o țară terță:

(i) suspendarea importului alimentelor sau hranei pentru animale respective din întreaga țară terță respectivă sau dintr-o parte a sa și, atunci când este cazul, din țara terță de tranzit;

(ii) stabilirea unor condiții speciale pentru alimentele sau hrana pentru animale respective din întreaga țară terță respectivă sau dintr-o parte a sa;

(iii) oricare altă măsură interimară adecvată.

2. Cu toate acestea, în cazuri de urgență, Comisia poate adopta în mod provizoriu măsurile menționate la alineatul (1) după consultări cu statele membre respective și după informarea celorlalte state membre.

Cât mai curând posibil și în maxim 10 zile lucrătoare, măsurile luate sunt confirmate, modificate,

revocate sau extinse conform procedurii menționate în articolul 58 alineatul (2), iar motivele pe care se întemeiază decizia Comisiei sunt făcute publice fără întârziere.

Articolul 54

Alte măsuri de urgență

1. În cazul în care un stat membru informează oficial Comisia în privința necesității de a se lua măsuri de urgență, iar Comisia nu a hotărât în conformitate cu articolul 53, statul membru poate adopta măsuri de protecție interimare. În acest caz, el informează de îndată celelalte state membre și Comisia.

2. În decurs de 10 zile lucrătoare, Comisia prezintă chestiunea comitetului înființat în temeiul articolului 58 alineatul (1), în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 58 alineatul (2), în vederea extinderii, modificării sau abrogării măsurilor de protecție interimare.

3. Statul membru poate menține măsurile naționale interimare de protecție până la adoptarea măsurilor comunitare.

SECȚIUNEA 3

GESTIONAREA CRIZELOR

Articolul 55

Planul general de gestionare a crizelor

1. Comisia stabilește, în strânsă cooperare cu autoritatea și cu statele membre, un plan general pentru gestionarea crizelor în domeniul siguranței alimentelor și al hranei pentru animale (denumit în continuare "planul general").

2. Planul general prevede tipurile de situații care implică riscuri directe sau indirecte pentru sănătatea umană, derivând din alimente sau din hrană pentru animale, care nu pot fi prevenite, eliminate sau reduse la un nivel acceptabil prin dispozițiile existente sau nu pot fi gestionate în mod adecvat numai prin aplicarea articolelor 53 și 54.

Planul general prevede, de asemenea, procedurile practice necesare pentru gestionarea unei crize, inclusiv principiile transparenței și strategia de comunicare.

Articolul 56

Celula de criză

1. Fără a aduce atingere rolului său de asigurare a aplicării legislației comunitare, în cazurile în care Comisia identifică o situație care implică un risc major direct sau indirect pentru sănătatea umană derivând din alimente sau din hrana animalelor, iar riscul nu poate fi prevenit, eliminat sau redus prin procedurile existente sau nu poate fi gestionat în mod corespunzător numai prin aplicarea articolelor 53 și 54, ea transmite de îndată o notificare statelor membre și autorității.

2. Comisia înființează de îndată o celulă de criză la care participă și autoritatea și, dacă este necesar, asigură asistență științifică și tehnică.

Articolul 57

Atribuțiile celulei de criză

1. Celula de criză răspunde de colectarea și evaluarea tuturor informațiilor relevante și de identificarea opțiunilor disponibile pentru prevenirea, eliminarea sau reducerea la un nivel acceptabil a riscului pentru sănătatea umană, cât mai rapid și mai eficient posibil.

2. Celula de criză poate solicita sprijinul oricărei persoane publice sau private a cărei experiență o

consideră necesară pentru gestionarea în mod eficient a crizei.

3. Celula de criză informează permanent publicul asupra riscurilor implicate și asupra măsurilor luate.

CAPITOLUL V PROCEDURI ȘI DISPOZIȚII FINALE

SECȚIUNEA 1 COMITETUL ȘI PROCEDURA DE MEDIERE

Articolul 58 Comitetul

1. Comisia este asistată de un Comitet permanent pentru lanțul alimentar și sănătatea animală, denumit în continuare "comitetul", compus din reprezentanți ai statelor membre și prezidat de reprezentantul Comisiei. Comitetul este organizat pe secțiuni pentru a aborda toate problemele în materie.

2. În cazul în care se face trimitere la prezentul alineat, se aplică procedura stabilită de articolul 5 din Decizia 1999/468/CE, conform articolelor 7 și 8 din aceasta.

3. Perioada prevăzută la articolul 5 alineatul (6) din Decizia 1999/468/CE este de trei luni.

Articolul 59 Funcțiile atribuite Comitetului

Comitetul îndeplinește funcțiile care i se atribuie prin prezentul regulament și prin alte dispoziții comunitare relevante, în cazurile și condițiile specificate în respectivele dispoziții.

De asemenea, el poate examina orice problemă ce se încadrează în aceste dispoziții, fie la inițiativa președintelui, fie la solicitarea în scris a unuia dintre membrii săi.

Articolul 60 Procedura de mediere

1. Fără a aduce atingere aplicării altor dispoziții comunitare, în cazul în care un stat membru este de părere că o măsură luată de un alt stat membru în domeniul siguranței alimentare este fie incompatibilă cu prezentul regulament, fie de natură să afecteze funcționarea pieței interne, el înaintează problema Comisiei, care informează de îndată celălalt stat membru implicat.

2. Cele două state membre implicate și Comisia depun toate eforturile pentru rezolvarea problemei. În cazul în care nu se poate ajunge la un acord, Comisia poate solicita autorității un aviz cu privire la oricare problemă științifică litigioasă în materie. Termenii acestei solicitări și limita de timp în care i se cere autorității să emită avizul se stabilesc de comun acord de către Comisie și autoritate, după consultarea celor două state membre implicate.

SECȚIUNEA 2 DISPOZIȚII FINALE

Articolul 61 Clauza de revizuire

1. Înainte de 1 ianuarie 2005 și apoi din șase în șase ani, autoritatea, împreună cu Comisia, dispun o evaluare externă independentă a realizărilor sale, pe baza caietului de sarcini întocmit de Consiliul de

administrație în acord cu Comisia. Evaluarea va evalua practicile de lucru și impactul autorității. Evaluarea va ține seama de opiniile părților interesate, atât la nivel comunitar cât și la nivel național. Consiliul de administrație al autorității analizează concluziile evaluării și emite către Comisie acele recomandări care ar putea fi necesare cu privire la modificările aduse autorității și practicilor sale de lucru. Evaluarea și recomandările se fac publice.

2. Înainte de 1 ianuarie 2005, Comisia publică un raport privind experiența dobândită prin aplicarea secțiunilor 1 și 2 din capitolul IV.

3. Rapoartele și recomandările menționate la alineatele (1) și (2) se înaintează Consiliului și Parlamentului European.

Articolul 62

Trimiterile la autoritatea europeană pentru siguranță alimentară și la Comitetul permanent pentru lanțul alimentar și sănătatea animală

1. Fiecare trimitere din legislația europeană la Comitetul științific pentru alimente, Comitetul științific pentru nutriția animalelor, Comitetul științific veterinar, Comitetul științific pentru pesticide, Comitetul științific pentru plante și Comitetul științific coordonator se înlocuiește cu o trimitere la Autoritatea Europeană pentru Siguranța Alimentară.

2. Fiecare trimitere din legislația comunitară la Comitetul permanent pentru produse alimentare, Comitetul permanent pentru produse utilizate ca hrană pentru animale și Comitetul permanent veterinar se înlocuiește cu o trimitere la Comitetul permanent pentru lanțul alimentar și sănătatea animală.

Fiecare trimitere din legislația comunitară la Comitetul permanent pentru sănătatea plantelor, care are la bază și include Directivele 76/895/CEE, 86/362/CEE, 86/363/CEE, 90/642/CEE și 91/414/CEE în legătură cu produsele de protecție a plantelor și stabilind nivelurile maxime de reziduuri este înlocuită de o trimitere la Comitetul permanent pentru lanțul alimentar și sănătatea animală.

3. În sensul alineatelor (1) și (2), "legislație comunitară" reprezintă toate regulamentele, directivele și deciziile comunitare.

4. Deciziile 68/361/CEE, 69/414/CEE și 70/372/CEE se abrogă.

Articolul 63

Competența Agenției Europene pentru Evaluarea Medicamentelor

Prezentul regulament nu aduce atingere competenței conferite Agenției Europene pentru Evaluarea Medicamentelor de Regulamentul (CEE) nr. 2309/93, Regulamentul (CEE) nr. 2377/90, Directiva 75/319/CEE1 a Consiliului și Directiva 81/851/CEE2 a Consiliului.

1 JO L 147, 9.6.1975, p. 13. Directivă, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2001/83/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 311, 28.11.2001, p. 67).

2 JO L 317, 6.11.1981, p. 1. Directivă, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2001/82/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 311, 28.11.2001, p. 1).

Articolul 64

Data la care începe să funcționeze autoritatea

Autoritatea își începe activitatea la 1 ianuarie 2002.

Articolul 65

Intrare în vigoare

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene.

Articolele 11 și 12, precum și articolele 14 - 20 se aplică de la 1 ianuarie 2005. Articolele 29, 56, 57 și 60, precum și articolul 62 alineatul (1) se aplică de la data numirii membrilor comitetului științific și ai comisiilor științifice care se notifică în seria "C" a Jurnalului Oficial.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Bruxelles, 28 ianuarie 2002.

Pentru Parlamentul European

Președintele

P. COX

Pentru Consiliu

Președintele

J. PIQUE I CAMPS